

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 7
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 311 04 52
regionalia@mbp.org.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XXXV

Listopad 1966

Nr 11

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA — SIEDLCE — ŚWIERCZEWSKIEGO 60

TELEFON 7 26

SPIS TRESCI

84. Tematyka kazań w „Roku Soborowym“ (1967)	233
I. Kazania dla dorosłych	234
II. Kazania dla młodzieży	247
III. Kazania dla dzieci	257
IV. Kazania pierwszopiątkowe	
V. Nauki stanowe dla rodziców	
VI. Nauki stanowe dla młodzieży	
85. Ogłoszenie	

Wydawca: Kuria Diecezjalna w Siedlcach

Nakład 800+25 egz. Pap. druk. sat. kl. V, 70 g, 61×86. Oddano do składania 22. IX. 1966 r. Podpisano do druku 7. XI. 1966 r. Druk ukończono w listopadzie 1966 r. Nr zamówienia 240/1966. M-46. Cena zł 6,—

Drukarnia Loretańska, Warszawa 4, ul. J. Sierakowskiego 6.

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XXXV

Listopad 1966

Nr 11

84

TEMATYKA KAZAŃ W „ROKU SOBOROWYM“ (1967)

Wprowadzenie

Po zakończeniu W. Nowenny i po „Roku Milenijnym“ przewiduje się nowy cykl pouczeń kaznodziejskich i zadań duszpasterskich, którego ośrodkiem ma być „Chrystus w Kościele — Zbawiciel świata współczesnego“, a podstawą tego nauczania duszpasterskiego — dorobek Soboru Watykańskiego II, z aplikacją do polskiej rzeczywistości.

Całą pracę wypada zacząć od uporządkowania treści dokumentów soborowych wedle ich „wewnętrznej logiki“ w rozumieniu Soboru, a nie podług chronologicznej kolejności ich uchwalania, by w sposób dostatecznie zrozumiały ukazywać duchowieństwu i wiernym niezrównane wartości doktrynalne i duszpasterskie Soboru oraz treściąową jedność jego dokumentów.

Stąd podkładem ideowym układu niniejszej tematyki kazań — zgodnie z zarządzeniem Komisji Duszpasterskiej Episkopatu — jest elaborat J. E. Ks. Arcybpa K. Wojtyły p.t. „Logika wewnętrzna Vaticanum II“.

Zgodnie z tym założeniem plan kaznodziejski na „Rok Soborowy“ (1967) obejmuje tematy kazań dla starszych, dla młodzieży i dzieci na poszczególne niedziele lub święta obchodzone w Polsce, oraz tematy nauk stanowych miesięcznych dla rodziców (wychowawców) i młodzieży, wreszcie tematykę kazań pierwszopiątkowych.

Szczególnie w dziale tematów kazań dla starszych podaje się dyspozycyjny szkic treści około 15-minutowego „wykładu soborowego“, z wyszczególnieniem numeracji cytowanych dokumentów soborowych w związku z treścią „wykładu“, by kaznodziejom ułatwić pogłębienie tematyki kazania. Każdy „wykład“ ma być jakby krótką odpowiedzią Soboru na uświadomione lub nieuświadomione „pytania współczesnych ludzi dobrej woli“, co kaznodzieje powinni jasno wyakcentować, aby wiernym ukazać pewnego rodzaju „nowość“ i „aktualność“ patrzenia Kościoła na współczesne problemy życia ludzkiego.

Jest rzeczą oczywistą, że przeogromne bogactwo treści dokumentów soborowych nie da się wyczerpująco przedstawić w kilkudziesięciu krótkich pouczeniach pasterskich na ambonie w ciągu tego jednego „Roku Soborowego“. Toteż plany kaznodziejskie na lata następne przewidują systematyczną kontynuację w innej nieco wersji przedłożeń soborowego do-

robku... Obecnie zaś chodzi głównie o ogólne, choć zasadnicze zorientowanie duchowieństwa i wiernych w problematyce uchwalonych i już obowiązujących dokumentów soborowych.

Każdy „wykład soborowy“ kazań dla starszych poprzedza „wstęp“ skicujący główną myśl „liturgii słowa“ formularza mszalnego, wiążącą się najbardziej z treścią „wykładu“. „Wstęp“ ten ma służyć jako liturgiczne „wprowadzenie“ do tematyki „wykładu“. Treść „wstępu“ można a niekiedy trzeba wmontować w „wykład“, czyli np. ustawić go jako argument ilustrację treści, zakończenie w postaci wniosków itp.

Zgodnie z życzeniem zainteresowanych duszpasterzy, celem zachowania „luzu“ w programie kaznodziejskim, nie podano tematów kazań na kilka niedziel „Roku Soborowego“.

I. KAZANIA DLA DOROSŁYCH

OKTAWA BOŻEGO NARODZENIA — 1 stycznia

Odnowa posoborowa.

1. Wstęp:

a) Nawiązanie do „Tysiąclecia Chrztu Polski“: do aktu wszczęcia Polski przez Chrzest w Kościół Chrystusowy i wejście w Rodzinę Bożą.

b) Sobór Watykański II — o charakterze eklesjologicznym: *Ecclesiae ad intra* — wewnętrznie odnowiony, by mógł działać *ad extra* — względem współczesnego świata (przez dialog wewnętrzny i zewnętrzny).

c) Poznawanie w „Roku Soborowym“ „tajemnicy Chrystusa w Kościele“: Kościół chce ukazać siebie, w tym Kościele ukazać działającego Chrystusa i Jego posłannictwo względem świata.

d) Na tle lekcji święta (Tyt 2.) należy objaśnić hasło „Roku Soborowego“: „Trzeba odnowić się duchem w umyśle i przyoblec w człowieka nowego“ (Ef 4, 24).

2. *Co to jest Kościół?* — To „Lud zjednoczony jednością Ojca i Syna i Ducha Świętego.“

a) Zamiary i „tajemnica“ Ojca Przedwiecznego (cf. k. d. „O Kościele“ n. 2).

b) Chrystus, Syn Boży, objawił nam tę „tajemnicę“ (ib. n. 3).

c) Duch Święty uzupełnia dzieło Ojca i Syna (ib. n. 4).

UROCZYSTOŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO — 6 stycznia

Jaki Kościół zabił Chrystus?

Wstęp: Objasnić powszechność Kościoła i wiary: przez powołanie pogan (w osobach trzech Mędrców) do Chrystusa w Betlejem.

1. „Tajemnica Kościoła“: Kościół — to „Królestwo Boże“ rozwijające się na ziemi (k. d. „O Kościele“ n. 5), którego wewnętrzną strukturę przedstawiają obrazy: owczarni, roli uprawnej, budowli Bożej, miasta świętego, „górnego Jeruzalem“, nieskalanej Oblubienicy Baranka, wygnańca pielgrzymującego na ziemi... (ib. n. 6).

2. Kościół — Ciałem Mistycznym Chrystusa, z którym jako Głową i między sobą jednoczą się wierni przez Chrzest i Eucharystię (Komunię św.). Ubogaceni zaś w różne funkcje i dary mają się upodabniać do Chrystusa, w Nim się stale odnawiać, jednoczyć i tworzyć widzialną i duchową oraz hierarchiczną „wspólnotę wiary, nadziei i miłości na ziemi“, „jedną, świętą, katolicką i apostołską, pielgrzymującą wśród utrapień poprzez świat“ (ib. nn. 7—8).

UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTEJ RODZINY — 8 stycznia

W miejsce kazania: *Pasterskie pouczenie o Małżeństwie i Rodzinie.*

NIEDZIELA II PO OBJAWIENIU — 15 stycznia

Lud Mesjaniczny.

Wstęp: Każdy członek Ludu Bożego — w realizacji planu Bożego przez wiarę w Chrystusa — ma sumiennie wykonywać obowiązki wskazane przez św. Pawła w liście do Rzymian 12, 6—16, wedle użytej mu łaski w „powszechnym kapłaństwie“. Ewangelia niedzieli przedkłada problemy dziś bodaj najważniejsze: małżeńsko-rodzinne, jako teren działania owego „kapłaństwa“ wiernych, „dowartościowanego“ przez Sobór.

1. Przymierze Ludu z Bogiem i Chrystusem w „historii zbawienia“: jego natura, właściwości, cel i zadania (cf. k. d. „O Kościele“ n. 9).

2. Chrystus Pan ten nowy Lud „uczynił królestwem i kapłanami Bogu i Ojcu swemu“ (Obj 1, 6); a) Kapłaństwo powszechne wiernych, a kapłaństwo urzędowe (ib. n. 10); b) aktualizacja istoty społeczności kapłańskiej przez Sakramenty św. i praktykę cnót (ib. n. 11); c) udział Ludu Bożego w proroczej funkcji Chrystusa — przez wiarę i miłość (ib. n. 12).

NIEDZIELA SIEDEMDZIESIĄTNICY — 22 stycznia.

Jeden Lud Boży spomiedzy wszystkich narodów ziemi.

Wstęp: Jaka jest nasza przynależność do Kościoła? Czysto zewnętrzna czy „zaangażowana“? — Objasnić ekumenicznie Lekcję, zwłaszcza słowa: „Ale w niewielu z nich Bóg podobał sobie“, oraz Ewangelię: o robotnikach w winnicy Pańskiej.

1. Katolickość (powszechność) Kościoła i jego metody kulturalnej asymilacji oraz adaptacji. Pluralizm stanów, funkcji, tradycji, obyczajów w jedności zasad wiary umożliwia wzajemne udzielanie sobie dóbr (k. d. „O Kościele“ n. 13).

2. Należą do Ludu Bożego: wierzący — katolicy i katechumeni, bracia odłączeni, nieochrzczeni, mahometanie, hindusi, buddyści i Żydzi, oraz niewierzący, ale szczerze szukający prawdy: względem tych wszystkich Kościół ma obowiązki misyjne (ib. nn. 14—17).

NIEDZIELA SZEŚCZDZIESIĄTNICY — 29 stycznia

Najwyżsi na ziemi Nauczyciele i Pasterze Ludu Bożego.

Wstęp: Bóg szerzy swe Królestwo w świecie nie gwałtownymi ani nowoczesnymi tylko środkami, ale cicho jak siewca zasiewa ziarna łaski i prawdy. Zasiew słowa Bożego w trudzie podjętym przez Apostoła Narodów (cf. Lekcję) nie wykazuje zaraz owoców, ale „moc Pana“ w nim działa. Ewangelia poucza nas, że wewnętrzna skuteczność zasiewu Bożego ziarna zależy przede wszystkim od jakości roli — słuchaczy. Tę rolę przygotowują pod siebę Bożą pasterze Ludu Bożego w Kościele.

1. Kolegium Apostołów i ich następców w nieprzerwanej tradycji cf. k. d. „O Kościele“ nn. 16—23).

2. Główne uprawnienie i zadanie Biskupów (ib. nn. 24—29).

UROCZYSTOŚĆ OCZYSZCZENIA NMP — 2 lutego

Homilia na temat: Spotkanie Chrystusa Pana, „Światłości na oświecenie narodów“, z ludzkością — na tle tekstów mszalnych i wstępu do konst. past. „O Kościele w świecie współczesnym“.

1. Maryja ofiaruje imieniem ludzkości Jezusa Ojcu Niebieskiemu (cf. Ewangelię).

2. Z Jej rąk bierze ludzkość, upostaciowana w sprawiedliwym starcu Symeonie, Jezusa jako „Światłość świata, oświecającą każdego człowieka...” (cf. Prolog Ewang. Jana).

3. Kościół pod przewodnictwem „Matki Kościoła” rozdziela tę Światłość (symbolem gromnica) wśród mroków współczesnego życia...

NIEDZIELA PIĘDZIESIĄTnicy — 5 lutego

Poświęcona Akcji antyalkoholowej.

NIEDZIELA I WIELKIEGO POSTU — 12 lutego

Duszpasterskie zadania Biskupów.

Wstęp: W Lekcji kreśli św. Paweł szerokimi rzutami zakres posług Apostolskich. Apostołowie i ich następcy — biskupi prowadzą dzieło królestwa Bożego na ziemi, przy czym chodzi o to, by wierni uznawali ich jako Bożych wysłańców i głosicieli „spodobnego czasu zbawienia”, a nie dawali się zwodzić pokusom (Ewangelia) dziś bardzo aktualnym...

1. Zadania w stosunku do całego Kościoła (według dekretu „De pastoralibus Episcoporum munere in Ecclesia” nn. 4—10).

2. Zadania Pasterza diecezji (ogólne) — (cf. *ibid.* nn. 11—21 i 28—35).

NIEDZIELA II WIELKIEGO POSTU — 19 lutego

Skrzętni współpracownicy Urzędu Biskupiego — Kapłani.

Wstęp: Stajemy przed problemem odnowy życia, bo „wołą Bożą jest uświęcenie nasze” (Lekcja). Ale do tego potrzeba ustawicznej przemiany na górze Tabor — zobaczenia w swoim życiu Jezusa cierpiącego i w chwale zmartwychwstałego. Pomagają nam w tym procesie przemiany (meta-noia) kapłani-duszpasterze, rekolekcjoniści i inni współpracownicy biskupów w Kościele.

1. Kim są kapłani i jak wspomagają biskupa? (Cf. k. d. O „Kościele” nn. 28—29 i dekr. „De past. munere in Ecclia” nn. 28—29).

2. Pastorskie obowiązki kapłanów: a) ogólne — cf. dekr. „De presbyterorum ministerio et vita” nn. 2—6; b) jako duszpasterzy — cf. dekr. „De presb. min. et vita” nn. 7—11 i dekr. „De past. Episc. mun. in Ecclia” nn. 30—31).

NIEDZIELA III WIELKIEGO POSTU — 26 lutego

O życiu i formacji kapłanów.

Wstęp: Sw. Paweł nawołuje (w Lekcji): „Bądźcie naśladowcami Bożymi... miejcie miłość wzajemną...” Jako „synowie światłości” wprowadzajcie do dusz Światłość — Chrystusa i nie dopuszczajcie tam czarta (Ewangelia). — Przypatrujcie się świetlanym rysom świętości życia kapłańskiego, jakie nakreślił Sobór i pomagajcie kapłanom w kształtowaniu tej świętości.

1. Powołanie kapłanów do świętości życia — przez wykonywanie solidnie obowiązków kapłańskich — cf. dekr. „De presbyt. min. et vita” nn. 12—21.

2. Formacja przyszłych kapłanów: ogólne pouczenie według dekretu „De institutione sacerdotali”.

NIEDZIELA IV WIELKIEGO POSTU — 5 marca.

Posłannictwo świeckich w Kościele.

Wstęp: Chrystus rozmnaża chleby (Ewangelia) jako Meszjasz przynoszący wieloraki pokarm dla zgłodniałych dusz... On obdarzył nas wolnością (Lekcja), a więc nie bądźmy w życiu dziećmi niewolnicy ale wolnej

Oblubienicy Chrystusa (Kościoła). Dlatego gdy stajemy się przez pokutę Wielkiego Postu wolnymi, „cieszymy się, że idziemy do domu Pańskiego“, że mamy w tym domu (Kościele) do spełnienia szczególne posłannictwo...

1. Kim są świeccy w Kościele i jakie ich powołanie? cf. k. d. „O Kościele“ a) określenie — ib. n. 31; powołanie do świętości osobistej na płaszczyźnie równości i współpracy z duszpasterzami — ib. nn. 32—33 i 37.

2. Posłannictwo świeckich w Kościele: „kapłańskie“ — ib. n. 34. „pro-rockie“ — przez świadczenie o prawdzie słowem i życiem — ib. n. 35 i szerzenie Królestwa Bożego w świecie (apostolskie) przez jego konsekrację — ib. nn. 36—37.

NIEDZIELA MĘKI PAŃSKIEJ — 12 marca

Apostolstwo świeckich — owocem chrześcijańskiego powołania.

Wstęp: Składanie ofiary jest głównym obrzędem każdej religii. Chrystus-Arcykapłan złożył na krzyżu Ojcu ofiarę krwawą, a teraz ofiaruje się ustawicznie w sposób bezkrwawy przez ręce kapłanów i wiernych jako najwyższy Pośrednik. Takimi ofiarnymi i odważnymi (Ewangelia) pośrednikami w świecie współczesnym mają być „apostołowie świeccy“, pełni wyrzeczeń i zaparcia siebie „świadkowie“ (martyroi) Chrystusa Pana...

1. Konieczność apostołstwa świeckich w Kościele (cf. k. d. „O Kościele“ n. 33 i dekr. „De apostołatu laicorum“ nn. 2—4).

Jako uzupełnienie i objaśnienie posłużyć mogą: konst. Sob. „O św. Liturgii“ nn. 26—40 (passim) i dekr. „De past. Episc. mun. in Eccla“ nn. 17—18.

2. Jakie są cele tego apostołstwa? — Cf. dekr. „De apostoł. laicorum“ nn. 5—8.

NIEDZIELA II MĘKI PAŃSKIEJ — 19 marca

Czytanie Pasji

WIELKANOC — 26 marca

Homilia w oparciu o I Kor 5, 7—8 (Lekcja):

1. „Wyrzucie starego kwasu, abyście się stali nowym ciastem, jako że przaisni jesteście“. Każdy katolik ma się starać być „zaczynem“ religijności w otoczeniu życia i pracy oraz „świadkiem zmartwychwstania Chrystusa“.

2. „Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha“. Należy wiernym objaśnić „Tajemnicę Chrystusa-Odkupiciela“ (Misterium Paschalne).

3. „Tak przeto odprawiamy święto nasze — nie przy użyciu starego kwasu, kwasu złości i przewrotności, lecz przaisnego chleba czystości i prawdy“. Praktyczna aplikacja moralna!

PONIEDZIAŁEK WIELKANOCNY — 27 marca

Główniejsze „pola działalności apostołskiej świeckich“.

Wstęp: Trzeba przeanalizować krótko myśli „z kazania św. Piotra“ o Chrystusie i świadczeniu o Nim (Lekcja). W Ewangelii ukazana jest „metoda“ przekonywania ludzi — przez czytanie i objaśnianie Pisma św. i przy „łamaniu Chleba“ — Eucharystii. Wtedy spotyka się człowiek z Chrystusem i rozpoznaje Go... oraz przystaje w sensie apost. do Niego.

1. Pomoc świeckich duszpasterzom w dziełach parafialnych, diecezjalnych i międzydiecezjalnych; cf. dekr. „De apostołatu laicorum“ n. 10.

2. Ich działalność apostołska: w rodzinach i dla dobra małżeństwa przy wychowaniu młodzieży, w dziedzinie społecznej, na terenie narodowym i międzynarodowym: ibid. nn. 11—14.

NIEDZIELA BIAŁA — 2 kwietnia

Praktyczne metody apostołstwa świeckich.

Wstęp: „Zwycięstwem, które zwycięża świat, jest wiara nasza“. „Któż jest, kto zwycięża świat, jeno który wierzy, że Jezus jest Synem Bożym...“ (Lekcja). Główną metodą apostołstwa jest zawsze mocne przekonanie w wierze, bez powątpiewania, jak np. u Tomasza Ap. (Ewangelia), łącznie z jego miłosnym „Pan mój i Bóg mój“...

1. Apostołstwo indywidualne: cf. dekr. „De apost. laic.“ nn. 16—17.
2. Przygotowanie świeckich do uporządkowanego apostołstwa: ib. nn. 28—32.

NIEDZIELA II PO WIELKANOCY — 9 kwietnia

Kontakt Kościoła nauczającego ze współczesnym światem — przez apostołowanie wiernych.

Wstęp: W Lekcji dzisiejszej niedzieli „Dobrego Pasterza“ św. Piotr, którego Jezus ustanowił swym następcą na ziemi, mówi nam, że „Chrystus jest pasterzem dusz naszych“, które dawniej żyły jak owce zbłąkane, lecz teraz poprzez ofiarną miłość znalazły się przy Nim. Ewangelia kreśli sylwetkę takiego Dobrego Pasterza. Ten obraz „Dobrego Pasterza“, naskicowany przez Piotra, przedstawia też cechy „dobrego apostoła świeckiego“ i wskazuje na „metody kontaktu“ przedstawicieli Kościoła ze światem“...

1. Zasady kontaktu Kościoła ze światem — w niesieniu mu pomocy: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 40—45.
2. Konieczna koordynacja tych apostołskich poczynań: cf. dekr. „De apostolatu laicorum“ nn. 23—26.

NIEDZIELA III PO WIELKANOCY — 16 kwietnia.

Chrześcijańskie wychowanie młodzieży do apostołskiego jej zaangażowania w sprawach religii.

Wstęp: Głowa Kościoła św. Piotr wskazuje nam (w Lekcji), jak mamy się zachowywać względem świata niewierzących i grzesznych. Jesteśmy w drodze ku wiecznej Ojczyźnie, więc dowiadujemy się od pierwszego Papieża, jak trzeba odbywać tę pielgrzymkę ziemską, jak prowadzić innych — których rodzimy i wychowujemy — po tej drodze. Potrzebne są „postawy“: pogarda dla rozkoszy światowych, dobre postępowanie wobec złych ludzi, posłuszeństwo władzy — prawnie ustanowionej i okazywanie szacunku każdemu jaki się mu należy...

1. Młodzież trzeba po chrześcijańsku i nowocześnie wychowywać: cf. deklarację „De institutione christiana“ nn. 1—2.
2. Wychowywać muszą: rodzice, państwo i Kościół: ib. nn. 3—4.

NIEDZIELA IV PO WIELKANOCY — 23 kwietnia

Wszyscy powołani do świętości czyli doskonałej miłości.

Wstęp: Między wniebowstąpieniem Chrystusa a zesłaniem Ducha Św. zachodzi ścisły związek: „Bo jeśli nie odejdę, Pocięzyciel nie przyjdzie do Was“ (Ewangelia). Pan Jezus wyjaśnia uczniom wieloraką działalność Ducha Św.: w świecie, w Kościele i w duszy człowieka. Światu ukazywać będzie jego błędy i zbrodnie, Kościołowi pomoże strzec Objawienia i rozwijać jego zrozumienie, „nauczy wszelkiej prawdy“, dla duszy ludzkiej będzie przewodnikiem w zrozumieniu prawd Bożych, życia łaski i cnoty — w dążeniu do świętości... „Wypróbowana cnota wyrabia nadzieję. A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest

w sercach naszych przez Ducha Św., który został nam dany" (Rzym 5, 4—5). Sw. Wojciech, Patron Polski, uczy nas tej doskonałej miłości.

1. Świętość — wolą Bożą i nakazem Chrystusa: cf. k. d. „O Kościele“ nn. 39—40, a polega na doskonałej miłości i naśladowaniu Chrystusa (w praktyce wiary, cnót i rad ewangelicznych) cf. ib. n. 42.

2. Świętość realizowana w stanie duchownym i świeckim: *ibid.* n. 41.

UROCZYSTOŚĆ KRÓLOWEJ POLSKI — 3 maja

Odnowienie Ślubowań Jasnogórskich i oddanie się w niewolę miłości.

UROCZYSTOŚĆ WNIEBOWSTĄPIENIA PAŃSKIEGO — 4 maja

Miłość doskonała przez realizację rad ewangelicznych (o życiu zakonnym).

Wstęp: „Będziecie ochrzczeni Duchem Św... Otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was i będziecie mi świadkami...” (Lekcja). „A oni wyszedłszy przepowiadali wszędzie, a Pan dopomagał i potwierdzał ich słowa przez cuda im towarzyszące... (Ewangelia). Sobór akcentuje ogromną rolę i akcję zakonów w obecnym świecie: ich „świadczanie o Chrystusie“ apostołowaniem, obecnością, modlitwą, akcją duszpasterską, misyjną, samarytańską, życiem według rad ewangelicznych.

1. Rady ewangeliczne (ubóstwa, czystości i posłuszeństwa) są wielorakim darem Bożym dla Kościoła: cf. k. d. „O Kościele“ nn. 43—44.

2. Rola zakonów w hierarchicznej strukturze Kościoła: *ib.* nn. 45—46.

NIEDZIELA PO WNIEBOWSTĄPIENIU — 7 maja

Przystosowana odnowa życia zakonnego.

Wstęp: Przenieśmy się myślą w ową chwilę, kiedy Apostołowie po odejściu Chrystusa do nieba, zebrani w Jerozolimie, spędzali czas na modlitwie i oczekiwali nadejścia Ducha Pańskiego. Odprawiali pod przewodnictwem Maryi i św. Piotra (pouczającego w Lekcji o życiu godnym chrześcijanina) „nowennę“ do Ducha Św. I my dziś modląc się do Ducha Św. musimy pamiętać o bohaterskich zwycięstwach w zachowaniu wiary. — Zakony, „przystosowane“ przez Sobór, mają przede wszystkim „dawać świadectwo“ (Ewangelia), mimo przeróżnych trudności, właśnie swym życiem „ukrzyżowanym z Chrystusem“.

1. Ogólne zasady odnowy życia zakonnego: cf. dekr. „De accommodata renovatione vitae religiosae“ nn. 2—6.

2. Różne formy życia zakonnego: *ibid.* nn. 7—18 (ogólnie).

NIEDZIELA ZEŚLANIA DUCHA ŚWIĘTEGO — 14 maja

Homilia w oparciu o teksty mszalne: Introit, Sekwencja, Modlitwa nad darami cf., Pokomunia.

Tematem mogą być:

1. Rola Ducha Przenajświętszego w życiu człowieka (zagadnienie łaski).

2. Duch Przenajświętszy a Kościół święty.

PONIEDZIAŁEK W OKTAWIE ZEŚLANIA DUCHA ŚW. — 15 maja.

Liturgia św. jest „szczytem działalności Chrystusa w Kościele i zarazem źródłem mocy Kościoła“ (cf. k. s. „O św. Liturgii“).

Wstęp: W Lekcji opowiada św. Piotr o roli „Światłości świata“ po czym kazaniu towarzyszy dziwne zjawisko działania Ducha Świętego. Mamy tu zobrazowany wpływ „liturgii słowa“ i Sakramentów św. na wierzących i pokutujących (Pokuta, Chrzest, Bierzmowanie...).

1. W Liturgii św. „dokonuje się dzieło zbawienia“ — owe magnalia Dei w historii ludzkiego zbawienia cf. k. s. „O św. Liturgii“ nn. 2 i 5—8.

2. Znaczenie Liturgii św. w życiu Kościoła (*ibid.* nn. 9—11) i obowiązek kształcenia się w niej: *ibid.* nn. 14—19.

UROCZYŚCIE TRÓJCY PRZENAJŚWIĘTSZEJ — 21 maja

Przystosowana odnowa Liturgii św.

Wstęp: Liturgia słowa i liturgia eucharystyczna, „odnowiona i przystosowana“ jest właśnie wykonaniem polecenia Chrystusa Pana: „Idąc... nauczajcie... chrzcząc (w imię Trójcy Przenajświętszej)... i nakazując zachowywać wszystko, co wam poleciłem...“ (Ewangelia). „To czyńcie na moją pamiątkę... ilekroć będziecie pożywać...“ „A dana mi jest wszelka władza na niebie i na ziemi...“

1. Liturgia — działaniem całego Kościoła i czynny w niej udział wiernych: cf. k. s. „O św. Liturgii“ nn. 24, 26, 27, 30, 33, 41, 42, 52—54, 55—56 (podsunąć niektóre wskazania).

2. Udział wiernych w innych Sakramentach św. i Sakramentaliach: ib. nn. 59—63.

UROCZYŚCIE BOŻEGO CIAŁA — 25 maja

Homilia na temat:

1. Eucharystia — najbardziej dostępną formą „dialogu miłości“ Boga-Człowieka ze światem i „Sakramentem międzyludzkiej jedności“.

2. Aplikacja duszpasterska wskazania dekretu „De presbyterorum ministerio et vita“ nr 6, dowodzącego, że „rozwój parafii — ad spiritum communitatis — rozpocząć się musi od Eucharystii i Mszy św.“.

NIEDZIELA II PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 28 maja

...„Aż On przyjdzie“ (1 Kor 11, 26).

Wstęp: Eucharystia stanowi „zadatek wiecznej chwały“. Dlatego należy często brać udział w uczcie Pana i nie wykręcać się od uczestnictwa w niej różnymi „zajęciami“ (cf. Ewangelie). Albowiem udział w tej uczcie jest warunkiem świętości życia i spotkania się z Jezusem podczas „biesiady“ w niebiesiach. W czasie ziemskiej pielgrzymki do Ojca potrzebny jest nam pokarm — Eucharystia.

1. Etapy naszego zbawienia cf. k. s. „O Liturgii św.“ nn. 5—6 i 8.

2. Chrystus Mistyczny w pielgrzymce do Ojca w niebie: cf. k. d. „O Kościele“ n. 48.

3. „Obcowanie Świętych w Kościele“ i cechy prawdziwego kultu świętych, jednoczących cały Kościół: ib. nn. 49—51.

UROCZYŚCIE NAJŚW. SERCA PANA JEZUSA — 2 czerwca

„Dwa serca w depozycie Kościoła“.

Na tle tekstów mszalnych — Homilia — Wykład:

1. Symbioza kultów Najśw. Serca Jezusa i Niepokalanego Serca Maryi — w świetle udziału Jezusa i Maryi w „tajemnicy Kościoła“.

2. Maryja, „Matka Kościoła“, jest klamrą spajającą życie i działalność „Ecclesiae ad intra“ i „Ecclesiae ad extra“; cf. k. d. „O Kościele“ r. VII (ogólna orientacja w problemach);

NIEDZIELA III PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 4 czerwca

Bracia spoza Kościoła Katolickiego.

Wstęp: W Liturgii Mszy św. oglądamy obraz miłości Boga ku błądzącym. Dwie przypowieści (w Ewangelii) przedstawiają nam miłość poszukującą i doprowadzającą do portu zbawienia. Tak Kościół troszczy się o dusze: szuka dróg (przez dialog, akcję ekumeniczną) do zabłąkanych. A i oni ufni w miłosierdzie wspólnego Ojca wołają (w Introicie, Oracji, Offertorium) o pomoc. Św. Piotr zaś w Lekcji kaze czuwać.

1. Bracia rozłączeni — chrześcijanie Wschodu i Zachodu: cf. k. d. „O Kościele“ n. 15.

2. Niechrześcijanie: ib. nn. 16—17.

3. Niewierzący: ib. n. 17; por. także uzupełnienie k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 19—21 (o ateizmie) i enc. „Ecclesiam suam“ — Pawła VI.

NIEDZIELA IV PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 11 czerwca

Zasady „twórczego dialogu“ z tymi braćmi.

Wstęp: Dziś staje przed nami Chrystus Pan jako rybak i założyciel Kościoła i pragnie nas-rybki — łowić w wodzie chrzcielnej i w niewody swej nauki. W Lekcji opowiada św. Paweł o tęsknocie stworzeń (człowieka i nierozumnej przyrody) za nieśmiertelnością. Ewangelia zaś poucza, że: Kościół duszpasterzuje dla dobra całego świata, bo w łódce Piotrowej (symbolizującej Kościół) uczy Jezus: że Piotr — to pierwszy papież i główny rybak. („Odtąd już ludzi łowić będziesz“); że łowienie dusz dla Chrystusa to zadanie nie tylko kapłanów, ale i świeckich apostołów, i to przy zastosowaniu różnych metod, zwłaszcza „dialogu“.

1. Co to jest „dialog“? — cf. enc. „Ecclesiam suam“ i k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ n. 92.

2. Zasady katolickiego dialogu i ekumenizmu cf. dekr. „O ekumenizmie“ nn. 2—4 i enc. „Ecclesiam suam“; kierują tą akcją dialogu: Sekretariat do spraw Jedności Chrześcijan; Sekr. Religii Niechrześcijańskich i Sekr. dla Niewierzących (zaznajomić ogólnie wiernych).

NIEDZIELA V PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 18 czerwca

Ruch ekumeniczny w praktyce.

Wstęp: Głównym problemem chrześcijaństwa jest miłość i wierne spełnianie czynów tej miłości, a to jest właśnie zasadniczym warunkiem powodzenia akcji ekumenicznej w świecie. Toteż św. Piotr zachęca (w Lekcji) do zachowania jedności i wspólnoty, także w modlitwie do przykładowego życia (por. Orację). W Ewangelii nakazuje Chrystus wyższą doskonałość jako warunek zrozumienia i posiadania Królestwa Bożego. Nie wystarczy bowiem formalizm wiary jak u faryzeuszów i doktorów zakonnych...

1. Różne postaci ruchu ekumenicznego: cf. dekr. „O ekumenizmie“ n. 5—12.

2. Podać ogólne warunki jedności z Prawosławnymi: ib. nn. 16—18. (Np. zniesienie wzajemne ekskomunik w Rzymie i Konstantynopolu — 7. XII. 1965 r.; rola w tym katol. Kościołów wschodnich — cf. dekr. „O katolickich Kościołach Wschodnich“ nn. 24—29) i możliwości pojednania z wyznaniem chrześcijańskimi Zachodu (np. Oktawa Modłów, podróże przywódców do Papieża, dyskusje teologów, kontakty z Światową Radą Kościołów, wspólne wydanie Pisma św. itp.).

UROCZYSTOŚĆ ŚW. PIOTRA I PAWŁA — 29 czerwca

Nauka Soboru „O Objawieniu Bożym w ruchu ekumenicznym“.

Wstęp: Ty jesteś Piotr-Opoka. Na tej opecie zbuduję Kościół mój... Tobie dam klucze Królestwa niebieskiego (depozyt wiary i jego interpretację — przez Pismo św. i Tradycję). ...Cokolwiek zwiążesz... i rozwiążesz... „Urząd Nauczycielski w Kościele opiera się na Piotrze i Pawle jako na wodzach Apostołów i interpretatorach Bożego Objawienia“.

1. Objawienie Boże i sposoby jego przekazywania: cf. k. d. „O Bożym Objawieniu“ nn. 2—10.

2. Rola Pisma św. i Tradycji w Kościele: ibid. nn. 11—26.

NIEDZIELA VII PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 2 lipca

„Wolność religijna” zasadą wspólnego stosunku chrześcijan do prawdy.

Wstęp: Chrystus Pan i Kościół przynoszą ludziom prawdziwą wolność, która polega na odwracaniu się od zła i na służbie dla sprawiedliwości — świętości (Lekcja). Prawdziwe bowiem chrześcijaństwo odznacza się wiernością w służbie Bożej i w pełnieniu Jego woli (Ewangelia), a nie ogranicza się tylko do powtarzania pewnych pobożnych zdań czy słów. Bo „nie każdy, który mówi Bogu: Panie, Panie! — wejdzie do Królestwa niebieskiego”.

Soborowe zasady „wolności religijnej” suponują obowiązek poznawania prawdy i woli Bożej, przyjmowania ich wymagań i dostosowania do nich życia, tzn. *urabiania sumienia* we właściwym kierunku... Tło historyczne teol. nieporozumień w łonie chrześcijaństwa — podstawa deklaracji soborowej „O wolności religijnej” (samokrytyczne „Confiteor” Soboru w imieniu Kościoła).

1. Podtytuł deklaracji — właściwym jej tytułem „O prawie osoby i wspólnot do wolności społecznej i cywilnej w sprawach religijnych”, krótko objaśnić: a) zasady wolności religijnej dla osoby ludzkiej — cf. deklaracja nn. 2—3, i b) — dla wspólnot religijnych: nn. 4—8.

2. Problem wolności religijnej w świetle Objawienia: a) dane z Pisma św., b) z nauki Urzędu Naucz. Kościoła, którą c) potwierdza wiele współczesnych konstytucji i umów międzynarodowych — nn. 9—15.

NIEDZIELA VIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. — 9 lipca

Stosunek Kościoła do religii niechrześcijańskich.

Wstęp: Lekcja i Ewangelia stawiają nam przed oczyma dwa przeciwstawne sobie światy: życie wedle ciała i życie według ducha: duch niewolnictwa — duch przysposobienia (adopcji); włodarstwo doczesne u światowych ludzi — i włodarstwo duchowe czyli troska o zbawienie duszy własnej; przezorni synowie tego świata — a synowie światłości... Ze ludy niechrześcijańskie i niewierzący nie chcą przyjąć religii Chrystusa i Kościoła, winni są temu owi sprytni „włodarze ziemscy” (wyzyskiwacze, egoiści, kolonizatorzy itp.). Nawrócenie świata dokona się przez nawrócenie chrześcijan, dziś często żyjących gorzej niż owi nawracani „poganie”. Wnioski proste!

1. Zasady współżycia między religiami: ludzie — rodziną Boga, który jest miłością i pragnie wszystkich zbawić: cf. dekl. „O stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich” n. 1.

2. Wielu ludzi nieochrzczonych szuka Boga: są to buddyści, hinduiści, muzułmanie i żydzi (cf. *ibid.* nn. 2—4) i Kościół ma im to ułatwić (*ibid.* n.5) przez swoją akcję misyjną, przez Sekretariat dla Religii Niechrześcijańskich itp. (np. stosowane tu omówienie sob. dekretu „De activitate missionali Ecclesiae” należy przenieść na „Niedzielę Misyjną” — 22 października. W obecnym wykładzie wystarczy wspomnieć o tym).

NIEDZIELA IX PO ZESŁANIU DUCHA ŚW. 16 lipca

Posłannictwo Kościoła do ludzi „dobrej woli”.

Wstęp: Taki świat, jaki opisuje św. Paweł w Lekcji, i dziś istnieje. Ponieważ niebezpieczeństwa życia są liczne, ostrzega nas, byśmy przez zepsucie obyczajów nie zostali wypędzeni z Królestwa Bożego jak kupcy ze świątyni. Przerazającą i wzruszającą historię oglądamy w Ewangelii. Chrystus płacze nad niewdzięcznym miastem i zapowiada mu smutny koniec... Chrystus płaczący nad Jerozolimą to obraz Kościoła zatroskanego

o losy świata. I dlatego zwraca się Kościół nauczający przez Sobór do ludzi dobrej woli, by uczciwie porządkowali życie na świecie...

1. Do kogo i z czym zwraca się Kościół w Konst. Past. „O Kościele w świecie współczesnym“ — cf. *ibid.* nn. 1—7.

2. Główne problemy współczesnej ludzkości: *ibid.* nn. 8—11 (naskikować ogólnie).

NIEDZIELA X PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 23 lipca

O godności osoby ludzkiej.

Wstęp: Początkiem i pierwszym krokiem na drodze ku Bogu i doskonałości jest pokora, bez której ani mądrość, ani świętość, ani sprawiedliwość nie mogą być tym, czym powinny. Bez pokory nie ma przystępu do Boga. Charakteryzuje to Ewangelia w przypowieści Pana Jezusa o faryzeuszu i celniku. W Lekcji poucza św. Paweł, że każdy powinien pracować wedle swoich zdolności i powołania oraz, że we wszystkim ma się uzewnętrzniać pokora i prostota. Właśnie pokora i prostota są podstawą i warunkiem rzetelnego „posługiwania“ w Kościele. Godność osoby ludzkiej opiera się na tej usługującej prostocie, wynikającej ze zrozumienia celu i istoty человеческого życia na ziemi...

1. Człowiek na ziemi: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 12—13 i istota jego osobowości: *ibid.* nn. 14—16.

2. Znaczenie i wielkość ludzkiej wolności: *ibid.* n. 17—19 oraz dekl. „O wolności religijnej“ nn. 2—3.

NIEDZIELA XII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 6 sierpnia

Chrystus Pan jednoczy przez miłość wspólnotę ludzką.

Wstęp: Niech nam się nie zdaje, że jesteśmy prawdziwymi chrześcijanami, jeżeli znamy dobrze przepisy o życiu wedle wiary. Łatwo mówić i pisać na ten temat, trudniej stosować np. umartwienie... Zauważmy, iż są ludzie, którzy przecież chcą dobrze postępować, ale zacieśniają się w swych praktykach pobożnych, dochodząc w ich pełnieniu do skrupułów, ale brak im pokory, cierpliwości, a przede wszystkim miłości i zgody wzajemnej. Przejawem takiej miłości jest naśladowanie w życiu codziennym postępowania miłosiernego samarytanina (Ewangelia), nawet i zwłaszcza wobec nieprzyjaciół. Taka ofiarna miłość jest spoidłem rodzaju ludzkiego, tej wspólnoty dzieci Bożych. Dokonuje tego zespolenia Chrystus osobowy i mistyczny, jako „Nowy Człowiek“, ideał i pełnia człowieczeństwa (por. k. d. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 22 i 32).

1. Społeczny charakter ludzkiej osobowości, zamierzony przez Boga: *ibid.* ut supra nn. 24—26.

2. Równość, sprawiedliwość i odpowiedzialność wśród ludzi: *ibid.* nn. 28—31.

NIEDZIELA XIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 13 sierpnia

O wartościach ludzkiej działalności.

Wstęp: Wiara w Chrystusa, którą odznaczał się już Abraham i dzięki której stał się ojcem narodu wybranego i wszystkich wierzących, jest dziś osobliwie wychwalana w Lekcji i Ewangelii. „Wiara cię uzdrowiła“ — trędowaci przez wiarę w Chrystusa zostali oczyszczeni. Pamiętajmy jednak przy tym iż fałszywe jest mniemanie, jakobyśmy własną tylko pracą mogli się uświęcić. Wiara i łaska są potrzebne, a zachowując przykazania nie zapominajmy o wdzięczności. Wiedzmy ponadto, że wszelka ludzka działalność winna przebiegać w podwójnym porządku — natury i łaski, aby

była na modłę Chrystusa, który wzbogacił sens ludzkiej działalności nadprzyrodzonymi mocami...

1. Teologia rzeczywistości ziemskich: k. p. „O Kościele w świecie współcz.“ nn. 33—36.

2. Chrystus Pan odnowił sens ludzkiej aktywności i nadał jej eschatologiczny charakter: cf. *ibid.* nn. 37—39.

UROCZYSTOŚĆ WNIEBOWZIĘCIA NMP — 15 sierpnia

Homilia — Wykład (szkicuujący problemy) n.t. „*Matka Kościoła*“.

1. Maryja w planach Ojca Niebieskiego cf. k. d. „O Kościele“ nn. 52—56.

2. Jezus i Maryja — w dziele zbawienia: *ibid.* nn. 57—59.

3. Macierzyństwo duchowe Maryi w ekonomii łaski: *ibid.* nn. 60—62.

NIEDZIELA XIV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 20 sierpnia

Kościół w postudze współczesnemu światu.

Wstęp: Jako chrześcijanie przeznaczeni do wyższych rzeczy i oczekujący innego pełnego szczęścia nie powinniśmy się zbytnio troszczyć o dobro doczesne. Bóg będzie o nas pamiętał, gdy będziemy „szukali najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego“. Dwie potęgi ze sobą walczące stawia nam przed oczy dzisiejsza Liturgia: ciało — potęgi zmysłowe i materialne, i królestwo ducha, gdzie Bóg w ładzie wszystko utrzymuje. W imieniu Boga Kościół spełnia swe posłannictwo porządkowania spraw ciała i ducha — w postudze szczęścia i pokoju.

1. O wzajemnym ustosunkowaniu się Kościoła i świata: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 40 i 44.

2. Pomoc Kościoła dla poszczególnych ludzi i wspólnot: *ib.* nn. 41—43.

NIEDZIELA XV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 27 sierpnia

W trosce o godność Małżeństwa i Rodziny.

Wstęp: Według opisu dzisiejszej Ewangelii Pan Jezus wskrzesza syna ubogiej wdowy. Ta scena w innym ujęciu stale się powtarza. Bo oto rodzice i wychowawcy płaczą nad duchową śmiercią swych dzieci czy wychowanków. Kościół jako Matka stoi zatroskany o los swych dzieci pogrążonych stale i głęboko w otchłaniach grzechowej śmierci. Proponuje środki zaradcze, wskrzesza ustawicznie do nowego życia. Jak św. Paweł w Lekcji poucza wiernych o prowadzeniu życia „wedle ciała“, tak i Sobór w k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ podaje praktyczne wskazania w zakresie bodaj najważniejszych i najtrudniejszych problemów życia — w dziedzinie małżeństwa i rodziny, na łonie których rodzi się i rozwija każdy niemal człowiek.

1. Wielkie i święte powołanie małżeństwa i rodziny: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 47—48.

2. Miłość i wierność, zasady życia małżeńskiego i rodzinnego, pozwalają porządkować trudne problemy tego życia: *ibid.* nn. 49—52.

UROCZYSTOŚĆ MATKI BOSKIEJ CZĘSTOCHOWSKIEJ — 26 sierpnia

Homilia — wykład na temat: „*Rola Matki Kościoła w Narodzie Polskim*“.

1. Ścisły związek Maryi z Kościołem: cf. k. d. „O Kościele“ nn. 63—65.

2. Szczególniejszy kult Bogarodzicy w Kościele: *ibid.* nn. 66—67.

3. Maryja — znakiem nadziei dla pielgrzymującego ludu Bożego w Polsce (Jasna Góra i inne Sanktuaria Maryjne): *ibid.* nn. 68—69.

NIEDZIELA XVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 10 września

O właściwym rozwoju kultury.

Wstęp: Liturgia mszalna stawia nam przed oczy trzy prawdy nauki Chrystusowej: że Chrystus jest Synem Bożym, że Kościół jest Misty-

cznym Ciałem Chrystusa i że miłość jest największym przykazaniem. W Lekcji nawołuje św. Paweł do miłości, zgody i jedności, która uwidocznia się w jednym Kościele, w jednym Duchu Św., bo jest jeden Chrystus, jedna wiara, jedne Sakramenty św. Żyjąc we Wspólnocie miłości, na której opiera się wszystko, co prawdziwe, dobre i piękne, każdy chrześcijanin winien w sobie i w otoczeniu tworzyć podstawy prawdziwej kultury chrześcijańskiej, o której pięknie poucza nas Sobór...

1. W warunkach powstawania współczesnej kultury: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 53—56.

2. Zasady porządkujące rozwój kultury i korzystanie z niej: *ibid.* nn. 57—62.

NIEDZIELA XVIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 17 września

Srodki społecznego przekazu kultury.

Wstęp: W Lekcji dzisiejszej wspomina św. Paweł o przyjściu Chrystusa Pana w dniu ostatecznym. Na to przyjście i spotkanie trzeba się przygotować i „bogacić się we wszelką wiedzę i wszelką umiejętność“, których źródłem Chrystus i Jego łaska, a przez to umacniać swą wiarę i utwierdzać ją w otoczeniu. Wielkim zagadnieniem jest umiejętność korzystania ze zdobyczy współczesnej kultury, zwłaszcza ze środków społecznego przekazu myśli i przeżyć — dla pogłębienia osobowości, dla rozwoju duszy, dla umożliwienia oddziaływania prawd wiary... Dlatego Sobór podał sposoby wskazania w tym zakresie w dekreście „O środkach społecznego przekazu“ z dnia 3. 12. 1963 r.

1. Warunki korzystania z tych środków przekazuje cf. w/w dekret nn. 3—12.

2. Rodzaje tych środków i sposoby ich używania *ibid.* nn. 13—23.

NIEDZIELA XXI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 8 października

O życiu ekonomiczno-społecznym.

Wstęp: Życie nasze jest nie tylko wygnaniem i pielgrzymką, ale również zaciętą walką (Lekcja). Chrystus jako Król i Sędzia sprawiedliwy karze złych (Ewangelia), ale pobłażliwy jest dla dobrych. Liturgia dzisiejsza uczy nas, że na Sądzie Ostatecznym Chrystus Pan będzie nas sądził według miłosierdzia, jakieśmy bliźnim okazywali (por. zakończenie „Tygodnia Miłosierdzia“), a że życie ziemskie jest walką z wrogami duszy, więc do tej walki trzeba być przygotowanym, bo wtedy Bóg wspomże. Trudy tego borykania się na ziemi z życiem pochodzą po największej części z niewłaściwego gospodarowania dobrami ziemskimi. Toteż Sobór pomaga nam przez swoje wskazania uporządkować te sprawy...

1. Warunki właściwego rozwoju gospodarczego w świecie: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ nn. 64—66.

2. Zasady kierujące życiem gospodarczo społecznym: *ibid.* nn. 67—71.

UROCZYŚĆ CHRYSYTA KRÓLA — 29 października

„Chrystus — Król Wszechświata“.

Homilia — na tle formularza Mszy św.:

1. Chrystus — Król wszechświata w „Królestwie prawdy i życia“.

2. „W Królestwie świętości i łaski“.

3. (Prefacja) „W Królestwie sprawiedliwości, miłości pokoju“.

UROCZYŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH — 1 listopada

Homilia i Wykład.

Dzisiejsza uroczystość jest jakby zakończeniem i ukoronowaniem poprzednich świąt i obchodów liturgicznych. Cały rok kościelny jest czasem

zasiewu, wzrostu i dojrzewania łaski Bożej oraz świętości w duszach naszych. Uroczystość Wszystkich Świętych jest świętem tryumfu Kościoła i rocznicą zwycięstwa. Oglądamy myśl „wielką rzeszę (Świętych), której nikt nie mógł policzyć, z każdego narodu i z wszystkich pokoleń ludów i języków, stojącą przed tronem i przed Barankiem...” (Ap 7, 9) Ewangelia ukazuje nam „kodeks szczęścia” podany przez Jezusa, wytyczający drogę do świętości i stanu błogosławionych... Wnioski z tych rozważań proste! Pomocne być mogą teksty z k. d. „O Kościele” r. VII.

DZIEŃ ZADUSZNY — 2 listopada

Homilia i Wykład.

Myśli i rozważania formularzy trzech Mszy św. są doskonałym komentarzem do chrześcijańskiej nauki „o rzeczach ostatecznych”. Kazanie należy osnuć wokół zagadnienia: stosunek „Kościoła w drodze, na ziemi” do „Kościoła w czyśćcu”, w czym pomogą teksty k. d. „O Kościele” n. 50.

NIEDZIELA XXV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 5 listopada

O życiu wspólnoty politycznej.

Wstęp: Życie współczesne jest naprawdę ciężkie; również dla wiernych wyznawców Chrystusa i Kościoła (różne klęski). Ponieważ sami nie potrafimy przezwyciężyć tych trudności, błagamy Boga o pomoc (cf. Orację). Przyczyni się do tego zachowanie przykazania miłości braterskiej, zawsze obowiązujące, bo jest ukoronowaniem wszelkich przepisów i prawd (Lekcja). Ewangelia ukazuje nam symbol Kościoła: łódkę miotaną falami na morzu współczesnego życia. O roli Kościoła w rozwiązywaniu skomplikowanych zagadnień politycznych Wspólnoty Ludzkiej mówią k. p. „O Kościele w świecie współczesnym”.

1. Teren jednoczenia się wszystkich: a) obraz współczesnego życia politycznego, b) istota i zadania działalności polit., c) współpraca chrześcijan w dziedzinie politycznej: cf. w/w konst. past. nn. 73—75.

2. Kościół a polityka: *ibid.* n. 76.

NIEDZIELA XXVI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 12 listopada

Wspólnota międzynarodowa i pokój.

Wstęp: Św. Paweł kreśli (w Lekcji) warunki zgody i pokoju Chrystusowego, akcentując przede wszystkim miłość, jako „związkę doskonałości”. — Ewangelia podaje przypowieść Chrystusa o roli pokojowego siewu Kościoła w świecie i o kąkolu nieładu oraz wojen, który zasiewają nieprzyjaciele człowieka, gdy on nie czuwa...

1. Zagadnienie pokoju na świecie: cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym” nn. 77—78.

2. Jak utrzymywać pokój światowy? — *ibid.* nn. 83—90.

NIEDZIELA XXVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 19 listopada

Pokojowe orędzie Papieża w ONZ.

Wstęp: Na tle pouczeń dzisiejszej Lekcji i Ewangelii rysuje się pięknie postać Pawła VI, który podobnie jak Paweł Apostoł zwraca się z przemówieniem i misją z ramienia Soboru do ONZ w sprawie pokoju i podaje warunki jego trwałości... Objasnić — z przytoczeniem cenniejszych tekstów — przemówienie Pawła VI na sesji Organizacji Narodów Zjednoczonych (4. 10. 1965 r.).

„*Oreǳia Soboru Watykańskiego II*“.

Wstęǳ. Zakończenie Roku Kościelnego. Chrystus (w Ewangelii) przepowiada upadek Jerozolimy, koniec świata i sąd ostateczny. Kiedy koniec świata nastąpi, nie wiemy, ale mamy być przygotowani (na śmierć, która jest końcem naszego życia na tym świecie). Podobne do Pawłowego (w Lekcji) przesłał Sobór pouczenie, z okazji zakończenia Soboru, jakby jego rekapitulację w formie „Oreǳi“ do różnych kategorii ludzi... Należy krótko wyłożyć treść poszczególnych „Oreǳi“ z odpowiednią aktualną aplikacją.

II. KAZANIA DLA MŁODZIEŻY

NOWY ROK — 1 stycznia

Nic co Boże nie może mi być obce.

1. Czy wiecie, jaka książka jest najbardziej poczytna, ma największą ilość nakładów i przetłumaczona jest na wszystkie prawie języki świata? — Pismo św. Księga ta mówi o miłości Boga do człowieka, podaje historię zbawienia.

2. Bóg umiłował i mnie. Dzięki Chrystusowi przez Chrzest św. stałem się członkiem wielkiej Rodziny Bożej — Kościoła.

3. Sprawy Kościoła nie mogą mi być obce. W tym roku będziemy zapoznawać się z osiągnięciami Soboru Watykańskiego II i wprowadzać je w życie.

4. Musimy sobie uświadomić dobrze, że „nie ma w żadnym innym zbawienia...“

UROCZYSTOŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO — 6 stycznia

Czy przeżyłeś spotkanie z Bogiem?

1. Pomyślmy, ile męstwa i wytrwałości wykazali Mędrzy, by pokonać wszystkie trudności i spotkać Boga Prawdziwego.

2. Do takiego spotkania powołani są wszyscy ludzie, bez względu na rasę, narodowość, pochodzenie, wyznanie, ale nie wszyscy pokonują piętrzące się trudności i dlatego nie wszyscy poznają Boga w sposób należyty. Stąd wyznawcy innych religii, niewierzący...

3. Chrystus w swoim Kościele daje nam możliwość poznania Boga i spotkania się z Nim.

Jak z tego korzystamy? Czy jesteśmy wdzięczni za to Chrystusowi?

UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEJ RODZINY — 8 stycznia

Ty także tworzysz atmosferę swojej rodziny.

1. Znaczenie rodziny w życiu człowieka:

- a) troska o pożywienie, ubranie, posyłanie do szkoły;
- b) kształcenie uczuć, zainteresowań, nawyków;
- c) wyrabianie zasad moralnych i charakteru;
- d) kierowanie młodego życia ku Bogu — religijność;
- e) przygotowanie do samodzielnego życia.

2. Prawda, miłość i wierność podstawą życia rodzinnego.

3. Co ty wnosisz w atmosferę swojej rodziny?

- a) czy tak jak Chrystus w Betlejem i Nazaret — pokój, radość i łaskę;
- b) czy może niezgodę, egoizm i smutek?

NIEDZIELA II PO OBJAWIENIU PAŃSKIM — 15 stycznia

Przyjaźń z Bogiem źródłem radości chrześcijańskiej.

1. W Kanie Galilejskiej Jezus uczynił cud, gdy została spełniona Jego wola „Czyńcie cokolwiek wam powie“.

Tę samą zasadę obserwujemy i na szerszej płaszczyźnie: w historii narodu wybranego.

2. Obecność Chrystusa w Kościele także jest źródłem dobra i radości, jeśli pełnimy Jego wolę.

3. Czy nie zauważyłeś w swoim życiu, że każda radość o tyle jest radością prawdziwą, o ile zgodna z wolą Bożą?

NIEDZIELA SIEDEMDZIESIĄTNICY — 22 stycznia

Wszyscy powołani do zbawienia.

1. Chrystus w Ewangelii uczy, że Bóg powołuje wszystkich do swojej winnicy, aby wszyscy mogli osiągnąć zbawienie.

2. Przeżywamy „Oktawę modlitw o zjednoczenie chrześcijaństwa“.

3. Drogą do zjednoczenia dialog oparty na:

a) poszanowaniu każdego człowieka, który ma inne przekonania, innej myśli, zachowuje się, modli...

b) zrozumieniu jego postawy;

c) uznaniu jego wartości — od każdego możemy się czegoś nauczyć np. od protestantów szacunku dla Pisma św.

4. Cały Kościół czyni wysiłki w celu zjednoczenia, a co ty robisz w tym kierunku?

NIEDZIELA SZEŚCZDZIESIĄTNICY — 29 stycznia

Siewcy Słowa Bożego.

1. Ewangelia ukazuje siew Słowa Bożego.

2. Skąd wiemy, że Słowo Boże dochodzi do nas niezmiennie? Gwarancję daje nam Chrystus, który naucza przez swego zastępcę — Papieża i biskupów: „Nauczajcie wszystkie narody... Ja jestem z wami po wszystkie dni... kto was słucha mnie słucha“.

3. Na Soborze wszyscy biskupi z papieżem zastanawiali się nad najlepszymi sposobami siewu Słowa Bożego, ale plon zależny jest od jakości roli.

4. Czy twoja dusza jest ziemią urodzajną? Jak przyjmujesz Słowo Boże? Czy konfrontujesz z nim twoje życie i twoje poglądy? Co głoszą twoje wypowiedzi, twoje czyny, twoje rozwiązania konkretnych problemów życiowych?

UROCZYŚĆ OCZYSZCZENIA NMP — 2 lutego

Rola Matki Bożej w Kościele.

1. Tęskniący i oczekujący starzec Symeon otrzymuje Chrystusa z rąk Matki Bożej.

2. Maryja dała światu Chrystusa po raz pierwszy w Noc Bożego Narodzenia i od tego czasu On przychodzi do nas przez Nią.

3. W dzisiejszej uroczystości Matki Boskiej Gromnicznej otrzymujemy świece — symbol Chrystusa.

Czy cieszysz się z posiadania Chrystusa i czy dzielisz się tą radością z innymi?

NIEDZIELA PIĘCZDZIESIĄTNICY — 5 lutego

Miłość podstawą władzy w Kościele.

1. Elementem wiążącym rządzących w Kościele jest miłość: przekazanie wiary św. Piotrowi — J 21, 15—17; 1 Kor 13, 1—13.

2. Czy widzieliście zdjęcia obrad soborowych? Biskupi — różni narodowością, wiekiem, pochodzeniem, ale wszystkich jednoczyła miłość Chrystusa i do ludzi — radzili nad tym, by wszyscy kochali Chrystusa. Wszyscy czują się odpowiedzialni za cały Kościół.

3. W poszczególnych krajach na podstawie uchwał soborowych Księża Biskupi tworzą tzw. Konferencje Krajowe. U nas w Polsce taka Konfe-

rencja powstała jeszcze przed Soborem. W ten sposób Księża Biskupi okazali troskę o jednolitość pracy duszpasterskiej w kraju, co jest jednym z dowodów miłości do powierzonych sobie owczarni. Miłość ludzi do Biskupów — uroczystości milenijne w Gnieźnie, Poznaniu, Krakowie...
Czy z miłością i szacunkiem odnosisz się do swojego Biskupa?

NIEDZIELA I WIELKIEGO POSTU — 12 lutego

Wspólna troska.

1. Liturgia Słowa mówi o trudach pracy Apostołów i o pokusach Dzieci Bożych.

2. Wielki Post jest okresem wzmózonej pracy apostołskiej, czekają nas te same trudy co apostołów, grożą te same pokusy. Obecnie Ojciec Sw. i biskupi myślą o tym, jak przeżyjemy ten okres. Papież przemawia do proboszczów Rzymu i do rekolekcjonistów, Księża Biskupi wydają Listy Pasterskie, wszyscy pragną, byśmy odrodzili się wewnątrz, oczyścili swoje serca z grzechów, pojednali się z Bogiem, wzrastali w łasce.

3. I dla nas okres Wielkiego Postu niech się odznacza wzmózonym wysiłkiem ku dobru, to znaczy:

a) pogłębieniem życia religijnego i wiedzy religijnej przez czytanie Pisma św., dobrej książki, udział w rekolekcjach i nabożeństwach wielkopostnych;

b) zmianę postawy w stosunku do ludzi — więcej cierpliwości, usłużności, uśmiechu, życzliwości — wszędzie tam gdzie jest potrzebne nasze serce i pomoc.

NIEDZIELA II WIELKIEGO POSTU — 19 lutego

Kim jest kapłan?

1. Sw. Paweł przypomina w Liturgii Słowa: „woła Bożą jest uświęcenie wasze”. Wielki Post jest okresem wyteżonej pracy nad sobą. Chrystus pomaga nam w niej przez kapłanów.

2. Kim jest kapłan? Pamiętam dzień swoich święceń kapłańskich, katedra, tłumy, namaszczenie rąk, przekazanie władzy sprawowania Najśw. Ofiary i odpuszczenia grzechów.

3. Ks. Biskup rozesłał nas na placówki do Ludu Bożego i dziś w Jego imieniu pracujemy:

a) stajemy przy ołtarzu, by ponawiać Najśw. Ofiarę i karmić dusze Ciałem Chrystusowym;

b) zasiadamy w konfesjonale, by w imieniu Chrystusa przebaczać, jednać z Bogiem, udzielać łaskę i radość;

c) stajemy na ambonie i w kaplicy katechetycznej ze słowami Chrystusa.

4. Jak korzystamy z posługi kapłanów?

NIEDZIELA III WIELKIEGO POSTU — 26 lutego

Pomyśl, czy nie jesteś wezwany?

1. Chrystus powołał apostołów np. Mateusza, Piotra, by im przekazać swoją władzę. Czyni to i dziś. Przechodzi przez sale szkolne, aule uniwersyteckie, wioski i miasta i szeptem cicho: Pójdź za mną!

2. Znaki powołania kapłańskiego:

a) szczególne wezwanie Boga;

b) zdatność kandydata,

c) przyjęcie przez Kościół.

3. Patrę na was i myślę, który z was stanie kiedyś na moim miejscu (Powołanie O. Duvala). Zastanówcie się nad tym.

4. Nie wszyscy jednak są powołani do kapłaństwa, ale wszyscy mogą się modlić o dobre i święte powołania oraz pomagać w pracy kapłanem. Dzisiejszy wieczorny pacierz ofiaruj w intencji powołań w naszej parafii.

NIEDZIELA IV WIELKIEGO POSTU — 5 marca

Pomóż Chrystusowi.

1. Chrystus czynił dobrze korzystając z pomocy innych. Rozmnożył chleb i ryby wzięwszy je od chłopca żydowskiego.

2. Dziś chce czynić dobrze nie tylko przez biskupów i kapłanów, ale i przez tzw. laikat. Ostatni Sobór poświęcił temu jeden z dekretów „O apostołstwie świeckich“.

3. Pomagajmy Chrystusowi przez:

- a) apostołstwo wśród kolegów — rekolekcje, lekcje religii,
- b) wzorową postawę katolicką.

NIEDZIELA I MĘKI PAŃSKIEJ — 12 marca

Poznaj swoją godność.

1. Wchodzimy w okres Męki Pańskiej. W Liście do Hebrajczyków czytamy, że przez swoją mękę i krew Chrystus odkupił wszystkich ludzi.

2. Zbawiciel wzywa nas do współdziałania w swej ofierze. Powinniśmy podjąć to, gdyż przez chrzest staliśmy się materiałem do budowy Królestwa Bożego, przez Bierzmowanie — budowniczymi.

3. Nie obawiajmy się składania ofiary z Chrystusem, bo i tak całe życie jest ofiarą. Każda nasza decyzja jest rezygnacją, ofiarą z innej decyzji. Wybierajmy co lepsze, a nie co łatwiejsze. Ponieważ składanie ofiary jest charakterystycznym rysem kapłaństwa, dlatego wszyscy możemy być nazywani „nosicielami Powszechnego Kapłaństwa“ (Sobór). Jak w kościele do prezbiterium przylega nawa i tworzy z nim Dom Boży, jak lewe ramię z prawym tworzy krzyż, tak laikat musi złączyć się z kapłanami, wyświęconymi przez biskupa, do wspólnej pracy.

NIEDZIELA II MĘKI PAŃSKIEJ — 19 marca

Czytanie Pasji.

WIELKANOC — 26 marca.

Kazanie o tajemnicy dnia.

PONIEDZIAŁEK WIELKANOCNY — 27 marca

Moje spotkanie z Chrystusem.

1. Uczniowie idąc do Emaus poznali Chrystusa przez badanie Pisma św. i przy łamaniu Chleba.

2. Ja spotykam się z Chrystusem na nauce religii i przy Stole Pańskim w czasie Mszy św.

3. Jak uczniowie z Emaus mam innym dawać świadectwo o Chrystusie.

NIEDZIELA BIAŁA — 2 kwietnia

Troska o wiarę innych.

1. Troska Chrystusa o wiarę apostołów, ukazuje się Tomaszowi, ostatnie błogosławieństwo zwrócone do tych „którzy nie widzieli, a uwierzyli“.

2. Pierwsi chrześcijanie troszczyli się o wiarę innych i rozszerzali ją. Św. Cecylia, św. Tarsycjusz, dzięki temu taki szybki rozwój Kościoła.

3. My mamy troszczyć się nie tylko o wiarę własną, ale o innych:

a) w domu rodzinnym — religijne przeżycia z racji imienin, rocznic, książki religijne, dopilnowanie katechizmu i praktyk religijnych rodzzeństwa.

b) w gronie kolegów — wyjaśnienie problemów religijnych, zachęta do lekcji religii, do praktyk religijnych np. Msza św.

NIEDZIELA III PO WIELKANOCY — 16 kwietnia

Kto ci pomaga w tym, byś stał się w pełni wartościowym człowiekiem?

1. Zagadnienie wychowania młodego pokolenia było i jest zawsze jednym z najważniejszych. Zajął się nim i Sobór w „Deklaracji o wychowaniu“. Twoje wychowanie zależy jednak najwięcej od ciebie samego.

2. Pomagają ci: rodzina, państwo, Kościół.

3. Kościół posiada środki i daje wartości, których nikt inny nie daje — nauka miłości, czyste sumienie, łaska, wiara w życie wieczne — kształtuje osobę ludzką pod kątem ostatecznego celu człowieka, a przez to wychowuje do odpowiedniej hierarchii wartości i prawdziwej radości.

NIEDZIELA IV PO WIELKANOCY — 23 kwietnia

UROCZYSTOŚĆ ŚW. WOJCIECHA

Powinieneś zostać świętym.

1. Sylwetka św. Wojciecha. Czcimy Go, bo jest wielki.

2. Wszystko co wielkie i wartościowe wymaga poświęcenia i ofiary. Każdy wybór większej wartości kosztuje, tym więcej największa z wartości świętość.

3. Świętość to trud i bohaterstwo, ale zarazem radość z odniesionego zwycięstwa „Jeśli ziarno nie obumrze...“

4. Nikt nie dostanie się do nieba, kto nie będzie naśladował Chrystusa — kto nie będzie świętym. Wszyscy powołani do świętości. Św. Wojciech — pierwszym świętym, a my następnymi.

WNIEBOWSTĄPIENIE PAŃSKIE — 4 maja

Niebo twoim celem.

1. Liturgia dnia dzisiejszego przypomina nam o przeznaczeniu każdego człowieka — o niebie.

2. Skąd wiemy że niebo istnieje?

a) tak nas pouczył Chrystus, naukę swoją udowodnił cudami i zmarłych wstaniem. Kto chce inaczej, powinien okazać się bardziej święty i bardziej mocny niż Chrystus;

b) domaga się tego sprawiedliwość Boża.

3. Myśl o niebie ma nas mobilizować do lepszego życia, do realizowania przykazania miłości na każdy dzień.

Co zrobiłeś, by osiągnąć niebo?

NIEDZIELA VI PO WIELKANOCY — 7 maja

Po co zakony?

1. Wiecie co to są komandosi tzw. popularnie „czerwone berety“. W każdej chwili gotowi do wypełniania najtrudniejszych zadań i do poświęcenia. Tak samo w walce o niebo są oddziały specjalnie powołane. Bronią ich jest miłość.

2. Miłość tę pozwalają im lepiej realizować tzw. Rady Ewangeliczne — ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, do których wypełnienia zobowiązani są ślubami.

3. Stają na różnych odcinkach walki:

a) w życiu czynnym — szpitale, domy starców, domy dla dzieci upośledzonych, szkoły itd.;

b) w życiu kontemplacyjnym — Ks. Prymas powiedział, że przed podjęciem jakiejś ważnej decyzji udaje się do SS. Wizytek z prośbą

o modlitwę, wierząc, że od niej nie mniej zależą losy sprawy, niż od innych czynników.

Może i niektórzy z was będą do tego życia powołani?

UROCZYŚCIE ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO — 14 maja

Przybądź Duchu Święty.

1. Apostołowie w Wieczerniku trwają na modlitwie, słabi i bojący się. Po zesłaniu Ducha Św. poczuli moc i siłę. Kazanie św. Piotra.

2. Wy jesteście w Kościele ochrzczeni i bierzmowani. Posiadacie ogromne moce Ducha Św., które nie zawsze sobie uświadamiacie i nie zawsze z nich korzystacie.

3. Jednym ze środków umożliwienia działania Ducha Św. jest stworzenie odpowiedniej atmosfery, którą daje modlitwa. Jeżeli zaryglowałeś drzwi swojego serca przez grzech — odrygluj je i proś dziś o te dary, których ci najbardziej potrzeba.

PONIEDZIAŁEK ZIELONYCH ŚWIĄTEK — 15 maja

Zbliżenie Boga do swojego ludu.

1. „Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał...” Bóg zna psychikę człowieka, potrzebę obrazowania pewnych prawd, dlatego staje się człowiekiem, nauczając używa obrazów z otaczającego świata.

2. Dziś Chrystus działając w Kościele, uobecniając swą Mękę, dając łaskę — posługuje się znakami zewnętrznymi.

3. Przeżywamy posoborowy okres odnowy liturgii, musimy sobie bardziej uświadomić jej sens i znaczenie, ma się stać dla nas bardziej zrozumiała i bliska.

Bierz lepszy udział we Mszy św.

UROCZYŚCIE TRÓJCY PRZENAJŚWIĘTSZEJ — 21 maja

Zbliżenie Ludu Bożego do swojego Ojca.

1. Przez trzy lata mówił Jezus apostołom o Bogu, swoim Ojcu, o naszej drodze do Niego... W ostatnim spotkaniu z apostołami objawia im prawdę najgłębszą... prawdę o wewnętrznym życiu Boga, o Trójcy Przenajświętszej...

2. Przekazuje im kontynuację zbawczego dzieła, udziela mocy Bożej tym, których wybrał...

W prostych znakach — sakramentach — ukrył swoją obecność, swoją moc. To jest jeden nurt uświęcenia człowieka płynący od Boga.

3. Ale zbawczy plan Boga przewiduje i nasz udział w dziele zbawienia. Przewiduje naszą odpowiedź... pełnienie jego woli... synowską cześć, hołd i dziękczynienie... uaktywnienie naszego udziału w liturgii — uroczystość w procesji Bożego Ciała, odpowiedzi mszalne...

4. Te dwa nurty: uświęcenie płynące od Boga i odpowiedź społeczności ludzkiej, wszczepionej w Chrystusa, stanowią liturgię.

UROCZYŚCIE BOŻEGO CIAŁA — 25 maja

Ja jestem z wami...

1. Różna była reakcja ludzi, gdy po raz pierwszy usłyszeli słowa, które przed chwilą usłyszeliśmy i my: „dam wam inny pokarm — Ciało moje... kto pożywał będzie tego chleba, nie zazna śmierci na wieki... To drętwa mowa — powiedzieli niektórzy i odeszli. „Ty masz słowa żywota“ — odpowiedział Piotr i został.

2. Ten głos doszedł i do ciebie, nie wiem, jak ty zareagujesz, czy jak Piotr? Ty masz słowa żywota, Ty mówisz do nas:

a) Ja jestem z wami..., my z Tobą w Kościele, a dziś i na ulicach naszej parafii...

b) Bierzcie i jedzcie... nie tylko mamy z Tobą być, ale pożywać Cię jako pokarm...

NIEDZIELA II PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 28 maja.

Eucharystia „zadatkem wiecznej chwały“.

1. Zaproszenie na ucztę — zaproszeniem do Komunii św. Eucharystia koniecznym pokarmem w drodze do wiecznej radości. Dla was to może zbyt daleka jeszcze perspektywa. Nikt pewnie do nieba jeszcze się nie śpieszy... Czasami narzekacie na życie, ale nie dlatego, że Bóg trzyma was tutaj za długo... A jednak jest to realna rzeczywistość. Nawet się nie obejrzyście, gdy stanie się ona tak realna jak ta zbliżająca się promocja do następnej klasy.

2. Chrystus został pod postacią chleba, by Go pożywać tak często jak chleb. Czy twoje wymówki nie przypominają ewangelicznych, a przecież kiedyś Chrystus zapyta Cię, dlaczego nie przychodziłeś, masz tyle okazji. Nie odtrącaj serdecznego zaproszenia.

NIEDZIELA III PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 4 czerwca

Troska Chrystusa i nasza.

1. Miłość Jezusa do wszystkich, a szczególnie do tych, którzy się odłączyli od Kościoła. Ewangelia ukazuje trud poszukiwania każdej zagubionej owcy, to Jego największa troska. W Wieczniku modli się o jedność dla swoich wyznawców. „Spraw, aby byli jedno“.

2. Jak wygląda rodzina ludzka? Różnego rodzaju podziały i rozbicia polityczne, społeczne itd. Nas szczególnie interesuje rozbicie pod względem religijnym.

3. Pytamy dlaczego tak się dzieje? Odpowiedź może nam dać następujące porównanie: różni ludzie różnie widzą, jedni dobrze, inni przez okulary, jeszcze inni przez lunety itd. Podobnie Boga jedni widzą dobrze, inni trochę, inni wcale...

4. Papież Jan XXIII zwołując Sobór otworzył drzwi, aby zaprosić wszystkich do Kościoła, by mogli Boga lepiej poznać — widzieć.

Pomagajmy tym, którzy słabo widzą, bo to są nieszczęśliwi, choć czasem tego nie odczuwają, stwarzajmy atmosferę miłości, dobroci, zrozumienia.

NIEDZIELA IV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 11 czerwca

Starajmy się wzajemnie zrozumieć.

1. Podobnie jak Piotr powołany do pracy apostołskiej, tak my wszyscy mamy uczestniczyć w zdobywaniu ludzi dla prawdy ewangelicznej. Mimo dwóch tysięcy lat niewielki procent ludzi pozyskany dla Chrystusa.

2. Dlaczego trudności wzajemnego zrozumienia? Zwróć uwagę, jakie trudności masz w porozumieniu się z kolegami, z rodzicami... (mówisz: że matka cię nie rozumie, czy bierzesz pod uwagę jednak, że wychowywała się w innych warunkach, przeżyła okupację; drży o ciebie, bo tyle dla ciebie wycierpiała) — o ile trudniej się porozumieć, gdzie miliony ludzi i różnic.

3. Mimo to musimy zostać jedną rodziną przez zrozumienie tych różnic, wzajemny szacunek i ustępstwa w sprawach, w których to możliwe.

NIEDZIELA V PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 18 czerwca

W wakacje ubogacaj innych.

1. W Liturgii Słowa Chrystus przypomina słowa, które stanowią podstawowe prawo Ewangelii — miłość bliźniego. Cały rok poznawaliście naukę Bożą. Teraz macie nieść ją innym, dzielić się tym, co zyskaliście.

2. Zaczyna się okres wakacji — będą na was patrzyli ludzie gór, wsi, morza — w kontaktach z wami mogą się wzbogacić, albo stać się gorsi.

3. Wzbogacajcie ich swoją postawą katolicką wyrażoną przez: a) radość, b) praktyki religijne, c) życzliwość, uczynność.

Uwaga: Na okres wakacyjny przewiduje Redakcja „Biblioteki Kaznodz.” kazania dla młodzieży z dziedziny Liturgii św.

NIEDZIELA XIV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 20 sierpnia

Zbliża się Nowy Rok Katechetyczny.

1. W życiu są różne troski. Ewangelia wprowadza do nich pewną hierarchię. Na pierwszym miejscu troska o zbawienie duszy. W ten sposób Chrystus dotyka i leczy najgroźniejszą chorobę naszych czasów, bo my chętnie szukamy wszystko inne, a sprawy zbawienia stawiamy na końcu.

2. Wskazania Ewangelii trzeba realizować nie tylko w życiu osobistym, ale i rodzinnym przez wypełnienie zobowiązań podjętych w sakramencie małżeństwa: miłości, wierności i troski o potomstwo (prosimy rozbudować ten punkt pod kątem zbliżającego się roku katechetycznego).

Czy pomyślałeś, że sprawa katechizacji to sprawa najważniejsza, sprawa zbawienia.

NIEDZIELA XV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 27 sierpnia

Istotna sprawa.

1. Widok płaczącej matki z Naim szczególnie bolesny. Matki płaczą i dziś może nie nad trumną, ale nad życiem swoich dzieci... nad trudnościami wychowawczymi. Wy też często ubolewacie, że nie możecie dać sobie rady ze sobą... Sama wiedza nie wystarczy, by być pełnym i wartościowym człowiekiem.

2. Kościół przychodzi z pomocą, daje wypróbowane zasady i środki do dobrego życia. Ujmuje życie człowieka całościowo, nie tylko pod aspektem doczesności, życia fizycznego, umysłowego, moralnego, ale i pod kątem celu ostatecznego — szczęśliwej wieczności.

3. Wobec zbliżającej się katechizacji, planując inne zajęcia, musisz koniecznie uwzględnić czas na religię.

Wszyscy z tego zdadzą rachunek przed Bogiem.

NIEDZIELA XVI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 3 września

Co mi daje religia?

1. Wszyscy mają skupioną uwagę wokół spraw związanych z Nowym Rokiem Szkolnym, z wychowaniem. Przed każdym z was problem lekcji religii. Może niejeden zapyta: po co? co mi to da? stracony czas, ważniejsze języki...

2. Co zyskuję chodząc na religię? Religia:

- a) podtrzymuje wierność zasadom,
- b) wskazuje mi cel życia i jego sens,
- c) daje mi siłę wytrwania w krytycznych chwilach życia,
- d) daje spokój sumienia i radość duszy,
- e) zapewnia możliwość zbawienia.

3. Postanowienie korzystania z lekcji religii. Zgłoś się zaraz w tym tygodniu, umieść religię w swoim planie zajęć.

NIEDZIELA XVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 10 września

Religia najgłębszą motywacją kultury.

1. Jesteśmy na początku roku szkolnego. Istotnym zadaniem naszego kształcenia i wychowania jest to, byśmy się stali ludźmi kulturalnymi. Ale co to znaczy człowiek kulturalny? Czy ten, który żyje w XX wieku, jeździ samochodem?...

2. Co to jest kultura? W Małej Encyklopedii Powszechnej na str. 470 czytamy: Kultura to:

- a) zdolność do twórczego korzystania z sił przyrody,
- b) zdolność celowego kształtowania własnej osobowości,
- c) zdolność tworzenia form współżycia między ludźmi,

A więc kultura to nie tylko technika, nie tylko rozwój fizyczny czy umysłowy, nie tylko możliwość korzystania z dzisiejszych urządzeń i aparatów...

3. Religia jest najgłębszą motywacją kultury, bo:

- a) Bóg powiedział: „Czynicie sobie ziemię poddaną...”
- b) Chrystus nakazał: „Bądźcie doskonali jak i Ojciec wasz Niebieski doskonały jest” oraz

c) „Miłuj bliźniego swego jak siebie samego”.

Pogłębiając religię — pogłębiasz swoją kulturę.

NIEDZIELA XVIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 17 września

Telewizja i film? tak, ale...

1. Telewizja i film to wspaniałe wynalazki, przybliżają świat, zapewniają rozrywkę, dają dużo emocji, zapoznają z najświeższymi wiadomościami, różnymi osobistościami itd.

2. Wiele dając niosą pewne niebezpieczeństwa, mianowicie mogą:

- a) zubożyć aktywność umysłu ludzkiego dając gotowe schematy;
- b) spłyć życie umysłowe dając nadmiar wrażeń, których nie można zdążyć przemyśleć, uporządkować;
- c) sprawić, że człowiek będzie żył w świecie fikcji jako: kolarz, gangster np. Zorro, Święty, a ty jesteś w tym okresie, kiedy masz być twórczy i realny;

d) zubożyć życie towarzyskie (brak czasu).

3. Telewizja i kino wymagają więc samodyscypliny co do jakości — co oglądać, i co do ilości — kiedy?

4. Po każdym spektaklu postaw sobie następujące pytanie:

- a) czy to co ukazywał spektakl jest w życiu realnym możliwe?
- b) co było w spektaklu pięknego?
- c) co należy odrzucić jako zło?
- d) czy będąc na miejscu bohatera działałbym podobnie?

NIEDZIELA XXI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 8 października

Ludzkość jedną rodziną.

1. Ewangelia wskazuje na potrzebę miłosierdzia i dobroci. Chrystus każe okazywać te cnoty wszystkim ludziom bez względu na wyznanie, narodowość, rasę, bo wszyscy jesteśmy dziećmi tego samego Ojca, Kościół od czasów św. Pawła, który powiedział: „Nie ma Greka, ani Żyda...” daje temu wyraz przez lat 2000.

2. Ludzkość nie doceniła i nie zrozumiała nauki Chrystusa i apelu św. Pawła, dlatego do dziś nie stanowi jednej miłującej się rodziny. Jaskrawym wyrazem tego są choćby dysproporcje ekonomiczne świata $\frac{2}{3}$ ludzi niedożywionych.

3. Kościół w dalszym ciągu nie przestaje przypominać tej nauki np. papież Paweł VI dla niechrześcijańskich Indii, księza katolicycy opiekujący się Żydami w czasie okupacji.

Czy jesteś świadomy tej wielkiej roli Kościoła i czy jesteś dumny, że możesz w niej grać swoją rolę?

NIEDZIELA XXV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 5 listopada *Kościół i pokój.*

1. Burza na morzu obrazem dzisiejszego świata. Wzburzenie umysłów — różne ideologie i filozofie, dlatego podziały wśród ludzi (bloki polityczne, groźby wzajemne, zbrojenia itd.).

2. W takim momencie apostołowie zwracają się do Chrystusa, który jednym słowem ucisza burzę. Dziś podobnie ludzkość ma zwrócone oczy na Namiestnika Chrystusowego — Jan XXIII — zażegnanie konfliktu karaibskiego, encyklika *Pacem in terris* — reakcja świata, nagroda pokojowa dla Papieża, Sympozjum w Nowym Jorku, Paweł VI — wizyta w ONZ, sprawa Wietnamu itd.

3. Tam przyroda posłuchała słowa Chrystusa — a człowiek obdarzony wolną wolą może się sprzeciwić słowu Kościoła. Przyszłość świata zależy i od Ciebie, jak przyjmujesz słowa Chrystusa i Kościoła, zainteresuj się pokojową nauką Kościoła, miej pokój w sercu i szers go wokół siebie.

NIEDZIELA XXVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 19 listopada *Papież do narodów świata.*

1. Kościół w osobie Pawła VI nadzieją pokoju dla świata:

a) zaproszenie do ONZ,

b) entuzjastyczne przyjęcie Papieża przez mieszkańców Ameryki i członków ONZ.

2. Główne myśli przemówienia — wybrać i omówić teksty według uznania kaznodziei.

3. Reakcja świata po wizycie papieża. (Jako materiał pomocniczy może posłużyć „Przewodnik Katolicki“ Nr 42 i 43 z 17 i 24. X. 65).

NIEDZIELA XXVIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 26 listopada *Sobór do młodzieży.*

1. Sobór na zakończenie wystosował orędzia do najważniejszych grup, wpływających dziś na losy ludzkości — do rządzących, intelektualistów i naukowców, do kobiet...

2. Do tych najbardziej wpływających na losy świata grup społecznych Sobór zaliczył i was, bo wy macie łączyć przeszłość z przyszłością dając jej to co wam dobrego zostawiła przeszłość.

By to wypełnić macie:

a) nie ulegać pokusom egoizmu i przyjemności, filozofii, rozpacz i nicości;

b) dawać wyraz przekonaniu w istnienie sensu życia i pewności, że Bóg istnieje;

c) przewodnikiem waszym najlepszym jest Chrystus, prawdziwy bohater, prorok prawdy i miłości, towarzysz i przyjaciel młodych, żyjący w ciągle odradzającym się Kościele.

3. Czy gotowi jesteście odpowiedzieć na apel Chrystusa kierowany do was przez Sobór i Kościół?

III. KAZANIA DLA DZIECI

NOWY ROK — 1 stycznia

Chrześcijanin w rodzinie Kościoła. (k. d. „O Kościele“ n. 2—4).

1. Imię „Jezus“;
 - a) imieniem Jezus rozpoczynamy Nowy Rok — 1967,
 - b) przez imię Jezus jesteśmy zjednoczeni z Bogiem.
2. Nasze zjednoczenie z Ojcem, Synem i Duchem Świętym:
 - a) przez Sakrament Chrztu,
 - b) przyjęty w Kościele.
3. Przez Chrztost jesteśmy złączeni z całą Rodziną Bożą — Kościołem Jezusa Chrystusa:
 - a) musimy tę Rodzinę poznać,
 - b) nauczyć się Ją kochać.

UROCZYSTOŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO — 6 stycznia

Wszyscy ludzie powołani są do wielkiej Rodziny Kościoła (k. d. „O Kościele“ n. 5).

1. Historia Mędrców — obrazem powszechnego powołania:
 - a) Bóg powołuje wszystkich ludzi (Mt 28, 18—19; Mt 24, 14),
 - b) w każdym czasie — Polska np. tysiąc lat temu.
2. Obowiązek pozytywnej odpowiedzi na wezwanie Boże:
 - a) zrozumienie czego Bóg żąda (m. in. nauka religii);
 - b) wypełnienie tych żądań wymaga przewyciężenia wszelkich trudności.
 - c) historia Mędrców poucza nas, jak przy ufniej postawie w pomoc Boga człowiek może pójść za Jego wezwaniem.

UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEJ RODZINY — 8 stycznia

Twoja rodzina obrazem Kościoła.

1. Rodzina Nazaretańska:
 - a) osobą centralną — Jezus,
 - b) wszyscy jej członkowie zespoleni w miłości Boga — wspólna pielgrzymka do świątyni.
2. Kościół — poszerzoną Rodziną Nazaretańską:
 - a) centrum jego — Jezus;
 - b) wspólnota dzieci złączonych miłością jednego Ojca.
3. W twojej chrześcijańskiej rodzinie powinna panować ta sama atmosfera co w Nazaret i w Kościele.

NIEDZIELA II PO OBJAWIENIU PAŃSKIM — 15 stycznia

Kościół — nowym Przymierzem między Bogiem i Jego ludem (k. d. „O Kościele“ n. 9).

1. Cud w Kanie — obrazem przymierza:
 - a) „cokolwiek wam (Jezus) powie, to czyńcie“;
 - b) posłusznych Bóg wspomaga swoją mocą.
2. Przymierze w „historii zbawienia“:
 - a) w Starym Testamencie (Abraham, Mojżesz);
 - b) Przymierze w Nowym Testamencie oparte na ofierze Chrystusa;
 - c) z tej ofiary narodził się Kościół.
3. Naszym codziennym życiem wypełniamy to nowe przymierze — cokolwiek nam Jezus — poprzez Kościół i nasze sumienie mówi, to czynimy.

NIEDZIELA SIEDEMDZIESIĄTNICY — 22 stycznia

(w Oktawie Modlitw o Zjednoczenie Chrześcijan)

Kazania w oparciu o materiały dostarczone przez Komisję Ekumeniczną Episkopatu.

NIEDZIELA SZESZCZDZIESIĄTNICY — 29 stycznia

Najwyżsi Nauczyciele Ludu Bożego. (k. d. „O Kościele“ n. 18, 25).

1. Siewca Ewangeliczny:
 - a) troskliwie zasiewa dobre ziarno,
 - b) jest obrazem nauczycieli w Kościele.
2. Najwyższy Nauczyciel Kościoła — Ojciec Św. gwarantuje:
 - a) głoszenie prawdziwej, autentycznej nauki Chrystusa;
 - b) pragnie, aby ta nauka wydała u każdego chrześcijanina owoc stokrotny.
3. Warunkiem owocowania nauki — nasza postawa:
 - a) dzięki Najwyższemu Urzędowi Nauczycielskiemu mamy gwarancję, że ziarno nauki jest dobre;
 - b) wzrost i owocność tej nauki zależy od „gleby naszych serc“.

UROCZYŚĆ OCZYSZCZENIA NAJSW. MARYI PANNY — 2 lutego

Homilia o tajemnicy dnia.

NIEDZIELA PIĘCZDZIESIĄTNICY — 5 lutego

Wszyscy Biskupi współpracownikami Najwyższego Nauczyciela (k. d. „O Kościele“ n. 22—23).

1. Przywrócenie wzroku — obrazem obdarowania ludzi wiarą.
2. Miliardy ludzi czekają na światło wiary:
 - a) do tego zadania Chrystus powołał dwunastu Apostołów;
 - b) to samo zadanie spełniają obecnie w łączności z Papieżem wszyscy Biskupi — następcy Apostołów.
3. Każdy biskup troszczy się o cały Kościół:
 - a) nasz Ksiądz Prymas przekazuje różańce z Polski na misje;
 - b) biskupi całego świata modlą się w intencji Polski w 1000 rocznicę naszego Chrztu.
4. Naszą modlitwą wspomagajmy prace wszystkich biskupów.

NIEDZIELA I WIELKIEGO POSTU — 12 lutego

Przeżycie Wielkiego Postu — wspólną troską Biskupów i wiernych (d. s. „O pasterskich obowiązkach biskupów“ n. 11—21).

1. Jezus z Ewangelii — wzorem wielkopostnej pracy.
2. Troska Ojca Św. i Biskupów, aby wszyscy mogli z tego wzoru jak najwięcej skorzystać:
 - a) Oredzie Ojca Św. przez Radio; pouczenie kaznodziejów wielkopostnych w Rzymie;
 - b) list wielkopostny naszego Biskupa.
3. Jak ma wyglądać nasza praca wielkopostna, „abyśmy łaski Bożej darmo nie brali“.

NIEDZIELA II WIELKIEGO POSTU — 19 lutego

Kapłan — pomocnikiem w wielkopostnej odnowie (d. s. De ministerio et vita presbyterorum).

1. Przemienienie Chrystusa — obrazem wielkopostnej przemiany człowieka:
 - a) celem tej przemiany — „uświęcenie wasze“;

- b) drogą do tego — poznanie Boga i zjednoczenie z Nim przez łaskę.
- 2. Rola kapłana w wielkopostnym przemienieniu:
 - a) kapłan nauczycielem — rekolekcje;
 - b) kapłan szafarzem sakramentów — spowiedź i Komunia św. wielkanocna.
- 3. Aby przemienić się w Wielkim Poście, wykorzystam w całej pełni dostępną mi pomoc kapłana.

NIEDZIELA III WIELKIEGO POSTU — 26 lutego

Temat: „o życiu i formacji kapłanów“ przenieść na niedzielę powołań Kapłańskich, a kazanie dzisiejsze poświęcić rekolekcjom wielkopostnym, jako przygotowanie do nich lub zakończenie.

NIEDZIELA IV WIELKIEGO POSTU — 5 marca

Dzieci pomocnikami Jezusa i kapłanów. (k. d. „O Kościele“ n. 31—33).

1. „Jest tu jedno pachole“:
 - a) Chrystus korzysta z daru chłopca;
 - b) drobna ofiara chłopca okazją do wielkiego dzieła nakarmienia tysięcy ludzi.
2. Dzisiaj Chrystus Pan liczy również na współpracę dzieci.
 - a) modlitwa, większa pomoc w zajęciach domowych, grzeczne zachowanie.

NIEDZIELA MĘKI PAŃSKIEJ — 12 marca

Apostolstwo dzieci w okresie Męki Pańskiej (d. s. „O Apostolstwie świec-
kich“ n. 2—8).

1. Okręg rozpamiętywania Męki Pańskiej:
 - a) jak bardzo Jezus cierpiał?
 - b) dlaczego cierpiał?
 - c) dla kogo — za kogo cierpiał?
2. Stosunek dzieci do cierpień Jezusa:
 - a) współczucie — ozdobienie, oczyszczenie krzyży;
 - b) walka ze swoimi wadami i grzechami;
 - c) własne trudy (staranniejsze klęczenie na modlitwie, pilne odrobienie lekcji itp.) ofiarujemy za nawrócenie innych ludzi.

NIEDZIELA II MĘKI PAŃSKIEJ — 19 marca

Czytanie Pasji.

WIELKANOC — 26 marca

Homilia w oparciu o teksty mszalne.

PONIEDZIAŁEK WIELKANOCNY — 27 marca

Apostolstwo dzieci przez wielkanocne spotkanie z Jezusem (d. s. „O apostolstwie świec-
kich“ n. 10, 11).

1. Spotkanie uczniów i poznanie Chrystusa:
 - a) przez „wykład Pisma“;
 - b) przez „łamanie chleba“.
2. Nasze spotkanie i poznanie Chrystusa:
 - a) przez naukę religii;
 - b) przez wielkanocną i każdą Komunię św.
3. Gorliwość dzieci przykładem dla innych — rówieśników i dorosłych.

NIEDZIELA BIAŁA — 2 kwietnia

„O apostołstwie świeckich“ n. 16—17.

1. Troska Chrystusa o wiarę Apostołów:

- a) o wiarę wszystkich — ukazuje się im po zmartwychwstaniu;
- b) o wiarę wątpiącego Tomasza.

2. Troska dzieci:

- a) o lekcje religii, Mszę św. niedzielną, pożyczanie zeszytu itp.

3. Błogosławieństwo Jezusa z Ewangelii dla tych, „co uwierzyli“ — tym większe dla apostołów wiary.

NIEDZIELA II PO WIELKANOCY — 9 kwietnia

Dobry Pasterz zawsze troszczy się o swoje owce (d. s. De institutione sacerdotali n. 2—5).

1. Obraz dobrego pasterza według Ewangelii.

2. Co to znaczy, że Pan Jezus nazywa siebie Dobrym Pasterzem?

a) Sam osobiście troszczył się o swoją Owczarnię — o ludzi (karmi ich na pustyni, leczy chorych, broni słabych i skrzywdzonych, daje Bożą naukę i pokarm);

b) troszczy się, aby Jego Owczarnia zawsze miała pasterzy — powołuje młodych ludzi do kapłaństwa.

3. Jak poznać, że Pan Jezus powołuje do kapłaństwa:

a) powołanie subiektywne — pragnienie chłopca służenia Bogu i ludziom w kapłaństwie;

b) powołanie obiektywne — przez Biskupa.

4. Kto będzie pełnić służbę Dobrego Pasterza w naszym kościele za kilkanaście lat?

(Propozycja dla poszczególnych Diecezji — o list Biskupa — specjalnie do dzieci i młodzieży o powołaniu).

NIEDZIELA III PO WIELKANOCY — 16 kwietnia

Dom naszego Ojca czeka na wszystkich (dekl. „O wychowaniu chrześcijańskim“ n. 1—2).

1. Pan Jezus zapowiada swój powrót do nieba, aby przygotować tam mieszkanie dla wszystkich ludzi — jest to również troską Dobrego Pasterza.

2. Kapłani prowadzą nas do domu Ojca;

a) pokazują drogę — nauka religii;

b) pouczają, jak można osiągnąć zamierzony cel — wychowanie religijne.

3. Metody wychowawcze Kościoła:

a) ukazywanie piękna życia Bożego,

b) kształtowanie woli i uczuć w oparciu o łaskę i sakramenty.

4. Metodóm wychowawczym Kościoła trzeba wyjść na przeciw — samowychowanie;

a) dobrą wolą;

b) nieustępliwą codzienną pracą.

NIEDZIELA IV PO WIELKANOCY — 23 kwietnia

Św. Wojciech przykładem doskonałej miłości — świętości.

1. Życie św. Wojciecha:

a) krótki życiorys;

b) podkreślenie bohaterstwa pochodzącego z miłości Boga i ludzi.

2. Do świętości powołani są wszyscy!

3. Na czym polega świętość: miłość Boga i ludzi, konieczność bohaterstwa — ofiary.

4. Bądź bohaterem miłości!

NIEDZIELA V PO WIELKANOCY — 30 kwietnia

Pamięć o niebie — pomocą w pracy nad sobą.

1. „...znowu opuszczam świat i idę do Ojca“.
2. Każde dziecko kocha swój dom rodzinny:
 - a) często myśli o nim;
 - b) chętnie do niego wraca.
3. Myśl o niebie kieruje naszym codziennym życiem:
 - a) poranna i wieczorna modlitwa,
 - b) postępowanie godne nieba.

WNIEBOWSTĄPIENIE PAŃSKIE — 4 maja

Homilia — o tajemnicy dnia.

NIEDZIELA VI PO WIELKANOCY — 7 maja

Życie zakonne w Kościele (por. d. s. „O przystosowanej odnowie życia zakonnego“ n. 2—6).

1. Wszyscy są powołani do „dawania świadectwa“ Chrystusowi.
2. Szczególnie „świadectwo“ życia zakonnego przez realizowanie rad ewangelicznych:
 - a) ubóstwa,
 - b) czystości,
 - c) posłuszeństwa.
3. Wypełnianie rad ewangelicznych jest zewnętrznym wyrazem uznania największej wartości — Boga.
4. Życie zakonne ma wszystkim przypominać, że Bóg jest najwyższą wartością.

UROCZYŚĆ ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO — 14 maja

Jak działa Duch Święty?

1. Przemiana Apostołów pod wpływem Ducha Świętego:
 - a) działanie na wolę (z tchórzliwych — odważni);
 - b) działanie na rozum (dopiero teraz skutecznie uczą o Chrystusie).
2. Analogiczne działanie Ducha Świętego w naszej duszy:
 - a) daje moc i odwagę do wypełniania Bożych przykazań;
 - b) umacnia wiarę i jej zrozumienie.
3. Aby otrzymać łaski Ducha Świętego, należy tak jak Apostołowie modlić się o nie w łączności z Matką Boską.

PONIEDZIAŁEK ZIELONYCH ŚWIĄT — 16 maja

Homilia w oparciu o teksty mszalne.

UROCZYŚĆ TRÓJCY ŚWIĘTEJ — 21 maja

W Liturgii wielbimy Boga i korzystamy z owoców Odkupienia (por. konst. „O św. Liturgii“ n. 2, 24, 52—63).

1. Uwielbienie Trójcy Przenajświętszej — celem człowieka:
 - a) pierwsza modlitwa dziecka — znak krzyża — uwielbieniem Trójcy Przenajświętszej;
 - b) wszystkie Sakramenty, błogosławieństwa, poświęcenia dokonują się w imię Trójcy Przenajświętszej.
2. W liturgii „dokonuje się dzieło zbawienia“;
 - a) przez uczestniczenie we Mszy św.;
 - b) korzystanie z łask Sakramentów świętych.
3. Mój udział w liturgii wymaga:
 - a) rozumienia obrzędów liturgicznych;
 - b) czynnego w nich udziału.

UROCZYSTOŚĆ BOŻEGO CIAŁA — 25 maja

Moje nabożeństwo do Najśw. Sakramentu.

1. Czynny udział we Mszy św. i Komunii św.
2. Nawiedzenie Najśw. Sakramentu.
3. Pobożny udział w procesjach eucharystycznych.

NIEDZIELA II PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 28 maja

Częsta komunia św. „Zadatkem wiecznej chwały“ (por. konst. „O św. Liturgii“ n. 5—6).

1. Troska ewangelicznego gospodarza, aby wszyscy zaproszeni wzięli udział w uczcie.
2. Troska Chrystusa Pana o pełne i powszechne korzystanie z Eucharystii:
 - a) Eucharystia może być sprawowana na każdym miejscu;
 - b) materia Eucharystii — chleb — dostępna dla każdego.
3. „Kto pożywa Ciało moje... ma życie wieczne“ (J 6, 54) — wieczne obcowanie z Chrystusem Panem w niebie musi być poprzedzone życiem z Chrystusem Panem przez Eucharystię.

NIEDZIELA III PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 4 czerwca

Jak ludzie korzystają z dobrodziejstw Bożych? (por. k. d. „O Kościele“ nr 15).

1. „Zagubiona owca“ — to człowiek, który nie korzysta w pełni z dobrodziejstw Bożych.
2. Dlaczego nie wszyscy ludzie jednakowo korzystają z dobrodziejstw Bożych?
 - a) różne wychowanie;
 - b) różny przykład;
 - c) różne warunki życia.
3. Pan Bóg — jak pasterz z Ewangelii — chce wszystkich pociągnąć do siebie.
4. Podobnie na Soborze radzono jak wszystkich pociągnąć do owczarni prawdziwego Kościoła:
 - a) „braci rozłączonych“ zaproszono na obrady;
 - b) wydano odpowiednie dokumenty.

NIEDZIELA IV PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 11 czerwca

Wszyscy ludzie są braćmi (por. dekr. „O ekumenizmie“ n. 2—4).

1. Ewangeliczny obraz sieci zagarniającej różne ryby.
2. „Odtąd już ludzi łowić będziecie“:
 - a) nakaz Chrystusa zgromadzenia wszystkich ludzi w Kościele;
 - b) prawdziwa miłość ułatwia zgromadzenie „w jedno“ nawet ludzi różnie myślących.
3. Zycziływy stosunek oparty na miłości bliźniego — najpewniejszą drogą do prawdziwej jedności między ludźmi.

NIEDZIELA V PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 18 czerwca

Wskazania wakacyjne z podkreśleniem obowiązku chrześcijańskiego współżycia z otoczeniem (por. temat z ubiegłej niedzieli).

Uwaga: W czasie wakacji tematyka dla dorosłych powinna uwzględniać, zależnie od miejscowych warunków, obecność dzieci na Mszy św.

NIEDZIELA XVI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 3 września

Przez naukę religii wchodzimy w pełne życia Kościoła.

1. Ewangelia wskazuje ludzi nie rozumiejących podstawowych prawd religijnych:

- a) praktykują ducha formalizmu zamiast miłości;
- b) nie rozumieją wartości pokory;
- c) i dzisiaj, niestety, wielu ludzi nie zna swojej religii.

2. Ważność obowiązku nauki religii:

- a) daje poznanie Boga;
- b) pokazuje cel i wartość życia ludzkiego;
- c) uczy życia w społeczności kościelnej.

3. Praktyczne wnioski:

- a) jeszcze dzisiaj dowiem się, kiedy jest najbliższa lekcja religii;
- b) zgłoszę się na tę lekcję;
- c) w oparciu o plan lekcji religii ustalę zajęcia poza lekcyjne;
- d) sumienne uczęszczanie na lekcje religii — realizacją odnowy soborowej w moim życiu.

NIEDZIELA XVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 10 września

Prawdziwa kultura opiera się na przykazaniu miłości (por. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ n. 57—59).

1. „Największe przykazanie“:

a) po tym poznają, że jesteście uczniami moimi, jeśli miłość mieć będziecie“;

- b) nie ma miłości Boga bez miłości człowieka;
- c) miłość jest podstawą współżycia między ludźmi.

2. Prawdziwa kultura opiera się na miłości:

- a) technika to nie kultura;
- b) moda to nie kultura;
- c) bogactwo to nie kultura;
- d) nawet mądrość nie jest jeszcze kulturą;
- e) prawdziwa kultura — to oparty na miłości szacunek każdego człowieka, jego pracy, myśli, osiągnięć...

3. Kościół a kultura:

- a) przez wieki Kościół krzewicielem kultury;
- b) ostatni Sobór też troszczył się o właściwe zrozumienie kultury.

4. Człowiek prawdziwie religijny — człowiekiem kulturalnym.

NIEDZIELA XVIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 17 września

Kultura patrzenia i słuchania (por. d. „O środkach przekazu społecznego“).

1. Zachęta św. Pawła, aby się „bogacić we wszelką wiedzę i umiejętność“ — zawsze aktualna.

2. Możliwości kształcenia się w naszych czasach:

- a) nie tylko szkoła, książka...
- b) lecz także radio, film, telewizja...

3. Jak pożytecznie korzystać z tych nowych środków kształcenia i formy:

- a) w odpowiednim czasie;
- b) w odpowiedniej ilości;
- c) z tych programów, które są odpowiednie dla ciebie.

4. Film, telewizja niech będą przyjacielem, a nie wrogiem twego rozwoju.

NIEDZIELA XXI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 8 października

Troska Kościoła, aby na świecie nie było głodnych, ubogich i płaczących (k. p. „O Kościele w świecie współczesnym“ n. 67—72).

1. Ewangelia pokazuje ludzi miłosiernych i twardego serca.
2. I dzisiaj jest podobnie:
 - a) dwa miliardy niedożywionych;
 - d) jeden miliard sytych, nie myślących o głodnych braciach.
3. Kościół budzi sumienie i pokazuje drogę, aby nie było głodnych, ubogich i płaczących;
 - a) postawa chrześcijańskiej miłości;
 - b) sprawiedliwy podział bogactw świata.
4. „Błogosławieni miłosierni...“ czy i ty zasłużyłeś na to błogosławieństwo?

UROCZYSTOŚĆ CHRYSYSTUSA KRÓLA — 29 października

Chrystus — Król Wszechświata.

1. Chrystusowe Królestwo:
 - a) prawdy i życia;
 - b) świętości i łaski;
 - c) sprawiedliwości, miłości i pokoju.
2. Tegoroczne nasze kazania mówią o tym Królestwie Chrystusa: wiecznym, ale założonym już tu na ziemi — w Kościele.

UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH — 1 listopada

Homilia — na temat: Święci to ludzie, których życie było świadectwem skuteczności nauki i łaski Bożej, przekazywanych ludziom przez Kościół (por. Konst. d. „O Kościele“, r. VII).

NIEDZIELA XXV PO ZIELONYCH ŚWIĄTKACH — 5 listopada

Troska Kościoła o zgodę i pokój między narodami (por. konst. „O Kościele w świecie współczesnym“ n. 83—90).

1. Zdarzenie z Ewangelii dobrze ilustruje burzliwe życie świata:
 - a) stale na świecie leje się ludzka krew — „człowiek człowiekowi wilkiem“;
 - b) coraz straszniejsze są środki zagłady człowieka;
 - c) nieufność i podejrzliwość między narodami.
2. „Panie ratuj, bo ginimy“:
 - a) Chrystus — Książę Pokoju;
 - b) Jan XXIII ofiaruje swoje życie za pokój świata;
 - c) działalność pokojowa Pawła VI.
3. „Błogosławieni pokój czyniący“:
 - a) jak możesz pracować dla pokoju w IV... VI klasie?
 - b) czy zasłużyłeś sobie na to błogosławieństwo?

NIEDZIELA XXVI PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 12 listopada

Kazanie o św. Stanisławie Kostka (w ramach triduum).

NIEDZIELA XXVII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 19 listopada

Paweł VI — siewcą miłości i pokoju.

1. Małe ziarno ewangeliczne rozrasta się w wielkie drzewo.
2. Paweł VI rzuca na glebę współczesnego świata ziarna miłości i pokoju:
 - a) podróż do Ziemi św. — rzuceniem ziarna zgody i miłości między chrześcijanami;
 - b) podróż do Bombaju — rzuceniem ziarna miłości i pomocy dla potrzebujących;
 - c) podróż do ONZ — rzuceniem ziarna pokoju.

3. Optymistyczne wnioski odnośnie działalności Papieża w oparciu o Ewangelię — skromny zasiew przy Bożej pomocy przyniesie obfity plon.

NIEDZIELA XXVIII PO ZESŁANIU DUCHA ŚWIĘTEGO — 26 listopada

Sobór a dzieci.

1. Kazania tegoroczne omawiały naukę ostatniego Soboru.
2. Ojcowie Soboru wiele troski poświęcili dzieciom:
 - a) ich rodzinom;
 - b) ich wychowaniu;
 - c) ich wykształceniu;
 - d) warunkom ich życia.
3. Dzieci nadzieją i przyszłością odnowionego przez Sobór Kościoła:
 - a) Sobór daje do rozważania „Orędzia”, do poszczególnych kategorii ludzi;
 - b) dzieciom z pięciu kontynentów świata w dniu zakończenia Soboru, udziela się I Komunii św.
4. Twoje życie z Chrystusem — wypełnieniem nadziei Soboru i Kościoła.

IV. KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE

SERCE JEZUSA, KRÓLU I ZJEDNOCZENIE SERC WSZYSTKICH

Na styczeń — Aby wszyscy byli jedno!

1. Serce Jezusa pragnie i modli się o jedność.
2. Kościół zawsze modlił się i starał się o jedność.
3. Ruch ekumeniczny świadczy o pragnieniu jedności w świecie współczesnym.

Na luty — Usuńmy przyczynę rozłamu!

1. Grzech.
2. Niezrozumienie.
3. Brak pozytywnych przejawów miłości.

Na marzec — Praca nad przywróceniem jedności.

1. Odnowa duchowa.
2. Modlitwa indywidualna.
3. Modlitwa zbiorowa.

Na kwiecień — Poznać i ocenić.

1. Liczne nieporozumienia między chrześcijanami wynikają z braku wzajemnego poznania.
2. Czego możemy uczyć się od braci odłączonego Kościoła Wschodniego?
3. Co nam daje dokładna znajomość chrześcijan rozłączonych na Zachodzie?

Na maj — Współpraca z chrześcijanami innych wyznań.

1. W dziedzinie poprawy obyczajów.
2. W docenianiu godności ludzkiej.
3. W przezwyciężaniu niedostatków naszego wieku.

Na czerwiec — Co nas łączy z prawosławnymi?

1. Wspólna spuścizna wiary apostoelskiej.
2. Eucharystia i kult Matki Bożej.
3. Bogate tradycje życia ascetycznego.

Na lipiec — Co nas łączy z protestantami?

1. Chrzest i wiara w Trójcę Świętą.
2. Umiłowanie Pisma św.
3. Chrześcijański styl życia.

Na sierpień — Kościoły Wschodnie katolickie pomostem.

1. Jedna wiara i wielość obrządków.
2. Posłannictwo Kościołów Wschodnich.
3. Likwidujemy uprzedzenia z przeszłości.

Na wrzesień — Ekumenizm duchowy.

1. Szacunek dla wartości znajdujących się w innych wyznaniach chrześcijańskich.
2. Współzawodnictwo duchowe.
3. Cierpienie i modlitwa na intencję jedności.

Na październik — Wybitni apostołowie ekumenizmu.

1. Kard. Mercier i Lord Halifax.
2. Paul Couturier.
3. Papież Jan XXIII.

Na listopad — Kult Serca Jezusowego prowadzi do jedności.

1. Przez podkreślenie idei miłości.
2. Przez reformę wnętrza człowieka.
3. Przez ideę wynagrodzenia za błędy przeszłości popełnione wobec Boga i braci.

V. NAUKI STANOWE DLA RODZICÓW

Na styczeń — Co powinniśmy wiedzieć o liturgii?

Na luty — Przeżywanie roku kościelnego w rodzinie.

Na marzec — Dzień Pański w rodzinie.

Na kwiecień — Udział rodziny we Mszy św.

Na maj — Sakramenty święte w życiu dziecka Bożego.

Na czerwiec — Chrzest św. dziecka w życiu jego rodziców.

Na lipiec — Pierwsza Komunia św. dziecka w życiu rodziny.

Na sierpień — Sakramentalia w życiu rodziny.

Na wrzesień — Czytanie Pisma św. w rodzinie.

Na październik — Cześć Maryi i świętych Pańskich w rodzinie.

Na listopad — Udział rodziny w nabożeństwach dodatkowych.

VI. NAUKI STANOWE DLA MŁODZIEŻY

Na styczeń — Sobór odpowiedzią na wielkie problemy człowieka współczesnego.

Na luty — O miejsce młodego w Kościele.

Na marzec — Kościół — tzn. Lud Boży, czyli wy młodzi ludzie wobec świata współczesnego.

Na kwiecień — Spotkanie młodych z Chrystusem uobecnionym w liturgii.

Na maj — Spotkanie z Chrystusem wielkim wychowawcą.

Na czerwiec — Powołanie do kapłaństwa na tle powołania Bożego do Dzieciństwa Bożego.

Na lipiec — Chrystusowa propozycja wolności ludzkiej.

Na sierpień — Więcej niż tolerancja.

Na wrzesień — Młodzi kandydaci do laikatu.

Na październik — O chrześcijańską kulturę audiowizualną.

Na listopad — Samowychowanie audiowizualne.

OGŁOSZENIE

Docent dr Zbigniew Raszewski z Warszawy, pracownik Instytutu Sztuki Akademii Nauk, zajmujący się historią teatru polskiego, pisze książkę o Wojciechu Bogusławskim (1757—1829) i szuka metryki małżeństwa zawartego przez Wojciecha Bogusławskiego z Augustą Siegmund. Chce on mieć dokładną datę i miejsce zawarcia tego małżeństwa. Dotąd przypuszcza p. profesor Raszewski, że Bogusławski zawarł związek małżeński w roku 1823 lub 1824.

Redakcja Wiadomości Diecezjalnych Podlaskich prosi P.T. Księży Proboszczów tych parafii, które istniały na terenie naszej diecezji Podlaskiej w latach 1823, 1824 czy nawet wcześniej o przejrzenie ksiąg metrykalnych i o ewentualne przysłanie Kurii naszej w odpisie pełnym metryki małżeństwa Bogusławski — Siegmund.